

СІЧЕНЬ 4. 1

JANUARY No 1 1977

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XXXIV Ч. 1 СІЧЕНЬ JANUARY No 1 Vol. XXXIV

М. Голод. Не-щедрівка	1
Христос родився	1
І. Рожанковська: Мова — пробний камінь народу	2
Конкурс ім. Л. і П. Ковалевих. Бажання	3
Наша Обкладинка (У.Л.)	4
На ювілейний дар. Дар на Український Музей.	6
Український Музей. Подяка	7
М. С. Ніч чудес	8
З. Когут: Рим, чужі міста і наші люди (прод.)	9
М. Рідна: 3 колпадою	9
Що читати (М. Тарнавська)	12
М. Лвицька: На грані двох епох (виняток)	12
Калейдоскоп жіночого життя (С. Андрушків)	14
Тільки між нами і телефоном (Л. Калинович)	15
І. Ч. 50-ліття куреня "Ті що греблі рвуть"	16
Наша репрезентантка на Балю преси	17
Л. Бурачинська: Порадник народнього мистецтва	18
М'яв (Мурко). Подумайте — відгадайте	19
Вісті з Централі	20
Вісті СФУЖО	21
Our Life	23
Вишивка. Накриваємо стіл	27
Наше харчування. Л. Гриців. Лінивий горщик	28
Хроніка Округ. Округа Огайо.	29
Хроніка Округ. Відділи поза Округами	33
Розвага — Забава	34
Посмертні згадки	36
Замість квітів. Загальні збори	обкл.

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003
тел. (212) 533-4646

Our Life Editor Ulana Llubovych
тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y. tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.

Редактор — Уляна Любович

Редакційна Колегія: Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець, Наталія Ішук, Світлана Луцька, Олександра Різник, Марта Тарнавська.

Our Life — Марта Бачинська

"Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.

Мовна редакція — Наталя Лвицька-Холодна.

Передплата в США і Канаді: річна...\$9.00 піврічна ...\$ 5.00

Річна передплата: в Англії...2 1/2 ф. ст., в Австралії ... 5 а. д. у Франції...

20 фр., в Німеччині...20 н. м., в Белгії...250 б. фр.

Поодинокое число 1.00 дол.

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. Monthly publication except August.

Subscription in the United States of America \$9.00 per year, half year \$5.00; in Canada \$9.00 per year, half year \$5.00; in England 2½ pound sterling per year; in Australia 5 Austr. dollars per year; in France 20 fr. per year; in Germany 20 d. m. per year; in Belgium 250 b. fr. per year.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices".

Printed in U.S.A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N.J., 07011

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА:

Іванна Рожанковська	— голова
Олександра Різник	— заступниця голови
Любослава Шандра	— заступниця голови
Христина Навроцька	— заступниця голови
Ольга Ставнича	— заступниця голови
Евфрозина Мартинець	— протоколярна секретарка
Марія Савчак	— кореспонден- ційна секретарка
Ірина Комар	— касирка
Поля Книш	— фінансова секретарка

РЕФЕРЕНТУРИ:

Ірина Захарко	— організаційна
Ірина Лончина	— виховна
Даня Дикий	— виховна
Люба Волинець	— культ.-освітна
Каміля Смородська	— зв'язків
Теодозія Савицька	— сусп. опіка
Марія Барагура	— пресова
Дора Рак	— статутова

ВІЛЬНІ ЧЛЕНИ

Орися Зінич
Анастасія Вокер

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

Ольга Муссаковська	— голова
Ірина Качанівська	— член
Надія Полель	— член
Наталія Лопатинська	— заступниця
Олена Шиприкєвич	— заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ СУА

Марія Фаріон	— Огайо
Марія Юзефович	— Чікаго
Лідія Дяченко	— Філадельфія
Ольга Гнатейко	— Нью Джерзі
Миртль К. Слейбі	— Дітройт
Марія Томоруг	— Нью-Йорк
Ірина Руснак	— Північний Нью-Йорк
Лідія Фіцалович	— Нова Англія
Теодозія Кушнір	— Південний Нью-Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ: Myroslawa Rudenska

245 Wigman Rd. Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
Notting Hill Gate, London W.2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"

16a Prospect St.
Gieroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovych

c/o N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2,
France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband

Haus der Begegnung
8 München 5, Rumfordstr. 21

Михайло Черешньовський: Утеча до Єгипту (дерево).
M. Czereszniowskyj: Flight to Egypt, wood

НЕ — ЩЕДРІВКА

Поїхав пан Йван
шукати щедрівок
загублених,
розсипаних
по забутому полі,
розкинутих
між рінням і камінням

На сивому коні
поїхав пан Йван
на сивому,
ві Львові на торгіві
купленому,
в неділю рано
як ясне сонце сходило.

Щедрівки, щедрівочки
щедрик, щедрик
ластівочка чейже скаже
де розсипані червінці
з калитки пана Йвана
що то у Львові
та й на торгіві
коня свого продав,
чи таки
віддав.

31 січня 1976

Марія Голод

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

З Різдвом Христовим вітаємо Окружні Управи, Відділи та всіх членок Союзу Українок Америки. Шлемо їм наші сердечні бажання успіхів у громадському, родинному та особистому житті в Новому 1977 році!

Вітаємо Почесну Голову СУА Лідію Бурачинську та бажаємо їй усього добра!

Рівнож пересилаємо цією дорогою найкращі побажання всім жіночим українським організаціям, їхнім проводам та членкам.

Наші думки й наші побажання нехай поплинуть за океани до всіх наших земляків, а особливо тих, які на рідних землях і поза ними страждають у нелюдських умовах в'язниць та таборів, у суворих, диких околицях далекого Сибіру на засланні, а теж до тих, які в Україні живуть у постійній тривозі за найближчих та за себе! Нехай новонароджений Ісус принесе їм потіху, дасть волю, радість і щастя, а теж дасть їм сили перенести це лихоліття!

Вітаємо з Різдвом Христовим та Новим Роком усе наше громадянство!

Головна Управа Союзу Українок Америки

На обгортці: Михайло Черешньовський: Мадонна (гипс).

On the cover — M. Czereszniowskyj: Madonna, plaster

100 літ тому, 1876 року в місті Емс у Німеччині біля Вісбадену, цар Олександр II видав таємний указ про заборону друку і поширення книжок українською мовою в Україні. Забороняв той указ довіз книжок та брошур друкованих за кордоном. Виданий був поза порядком звичайного законодавства. Його не розглядала Державна рада чи Рада міністрів.

Хоч за сто літ змінилася форма влади на Україні, але не змінилися наміри й методи теперішніх володарів країни. Ось в останніх тижнях 1976 року преса широко писала про ліквідацію друку наукових видань українською мовою. Інша форма, але ті ж "старші брати" чи то на царському троні, чи у формі "влади робітників" — одна їхня ціль.

Це одна сторона справи, яка пригнічує і давить кожного члена нашої нації. Але є й друга. Не зважаючи на Емський указ, ні на переслідування сучасного режиму, українська мова досі не зникла, не вмерла, хоч грозить їй усе ще смертельна небезпека.

Історія доказує, що окупанти можуть грабувати матеріальний дорібок, фізично нищити населення, однак рідну мову, свій найбільший скарб, народ може зложити лише в добровільній, ганебній данині, бо ніяка зовнішня сила неспроможна цього зробити.

У часах національної трагедії мова, поетичне слово, залишається часто самотньою зброєю поневоленого народу.

У давніх часах народна творчість зберігала в пам'яті народу його історію. В літописах, переказах, думах, нагадувала славне минуле, оспівувала лицарські події, перемоги й невдачі. Немає сумніву, що ці поетичні твори невідомих авторів, перетоплені у вогні почувань народу, вирізьблені силою його уяви, були моральною остоею в часах неволі і руїни, піддержували прагнення волі. "Слово о полку Ігореві" запалює уяву новітніх письменників та стає для них джерелом надхнення.

Нав'язуючи до вікової традиції, українська література нової доби завжди стояла на службі народу. Без наказу, без нагаю, без цензури, а спонтанно, з глибини душі і почувань, генії українського духа були органічно пов'язані з народом, черпали з його скарбниці, писали про нього і для нього.

Їхні твори це смолоскипи, що присвічують у п'ятні неволі, а іскри із них запалюють духа грядущих поколінь.

Один із найяскравіших смолоскипів — це творчість Лесі України. Вагу поетичного слова вона розуміла в цілій глибині, пишучи:

"Слово, моя ти єдина зброе,
Ми не повинні загинути обоє!
Може в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів".

Зайво шукати в українській літературі кращого визначення ролі письменника, як у цій перлині.:

"Не поет, хто покидає
Боронить народну справу,
Щоб словам своїм блискучим
Золотую дати оправу.
Не поет, хто забуває
Про страшні народні рани
Щоб на вільні руки
Золоті надіти кайдани".

Українська література знає мало поетів, що забули про ці страшні народні рани. Із мозаїки творів Шевченка, Лесі України, Франка й інших постала чудова панорама рідної землі; ідеалізовані ними історичні події і постаті піддержують духа народу та стають символами свободолюбних ідеалів. Вони й записали для історії страждання і кривди народу.

Спільна мова єднає у націю людей, що мають спільну історію, культуру, традиції, ті самі ідеї. Виходить вона з надрів народу, передають її з покоління в покоління, у ній знаходять свій вияв думки, почування, обряди, легенди, філософія, поезія народу. Вона відмінна від інших, неповторна, беззастережна власність національної спільноти.

Мова визначає границі нації — вони сягають туди, де ще лунає народна пісня, де ще живе давня легенда.

Початки кожної мови в сивій давнині віків. Плекають і збагачують її століттями широкі маси народу, великі письменники і поети оформлюють її, ушляхетнюють і впроваджують до літератури. Народна мова шліфована творчим талантом Данте, Бокачія, Петрарки, стала мовою італійців, мова Шекспіра мовою англійців, мова Котляревського, Шевченка, Лесі України, Франка — мовою українського народу.

Окупант України — жорстока Москва від віків фізично й духово нищить український народ і знаючи вагу рідного слова, намагається всіма засобами змести з лиця землі українську мову. Гекатомби жертв склав і складає український народ в оборону своєї мови і культури.

Американська держава, святкуючи 200-ліття свого існування, підкреслила свою пошану для етнічних окремішностей усіх народів, які є її громадянами. Вона дає можливість плекати окремим народам свою власну культуру, науку, звичаї і, очевидно, мову. Користаючи з того, нашим обов'язком є піти у відсіч братам в Україні не тільки демонстраціями, але й плеканням тієї мови, яку там хочуть знищити. Не вільно спихати всю відповідальність за існування і розвиток мови на тих які живуть під тиском московських тиранів. Нам треба активно включитися в боротьбу за мову. А ця боротьба це наука, плекання, пошана і досліджування української мови.

Збереження української мови в батьківщині і на еміграції — це найкраща відповідь сучасним виконавцям Емського указу.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!

Вітаємо усіх наших співробітників, читачів і прихильників зі Святами Різдва Христового та бажаємо їм щастя в Новому Році!

Дякуємо за співпрацю членам Редакційної Колегії, співробітникам та дописувачам, а теж пресовим референткам Округ і Відділів за їхню працю й добру волю і за те, що вони розуміють наші старання та йдуть назустріч нашим проханням про спосіб і реченці надсилання матеріялів для "Нашого Життя". Бажемо їм успіхів у їхній праці та в особистому житті!

Шлемо привіт нашим сестрам та братам у любій Батьківщині, з якими в цей час будуть наші думки та наші серця!

**Христос Родився!
Славте Його!**

Редакція і Адміністрація "Нашого Життя"

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ НАУКОВО-ЛІТЕРАТУРНИЙ ФОНД ІМ. ЛЕСІ І ПЕТРА КОВАЛЕВИХ

проголошує

1 ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

на історичну повість або оповідання.

Згідно з бажанням фундаторів, твір повинен мати позитивне, державницьке наświetлення, при чому тему можна зачерпнути з будь-якого відтинку української історії.

Реченець конкурсу: 31 грудня 1977. Нагорода за найкращий твір: 400 дол.

Твори повинні бути написані на друкарській машинці у трьох примірниках. Допускається до конкурсу теж твори, які вийшли друком у 1977 році. Твори, підписані псевдонімом, повинні мати теж залучену коверту з прізвищем автора. Склад журі буде поданий пізніше.

2 НАУКОВИЙ КОНКУРС

на історичну працю (монографію)

Темою може бути будь-який відтинок історії України. Рукопис повинен обіймати найменше 100 стор. машинопису. Друковані наукові твори будуть теж братися до уваги.

Нагорода за найкращий твір: 400 дол. Реченець конкурсу: 31 грудня 1978. Склад журі буде проголошений пізніше.

Твори обох конкурсів надсилати на адресу:

Ukrainian National Women's League of America
108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003

Від імени Редакції "Нашого Життя" висловлюю сердечну подяку пану **Осипові Головацькому** за його поміч та ласкаве посередництво між друкарнею і редакцією. З терпеливістю і правдиво джентльменською ввічливістю виконує він наші прохання. При цій нагоді складаю пану Осипові, його дружині та найближчим щонайкращі вітання з нагоди Різдвяних Свят та Нового Року й бажаю нових успіхів у ділянці музики. Щастя Боже!

Уляна Любович

Милим, пильним і завжди усміхненим **працівницям "Компютопрінт"** складаю сердечні побажання з нагоди Різдва Христового та Нового Року. При цій нагоді хочу вяснити нашим читачам, що "Компютопрінт" — це друкарня, де найбільш сучасними технічними методами друкуємо наш журнал; це теж друкарня, в якій працюють виключно жінки. Жіночий журнал друкуємо в жіночій друкарні. Одинокий мужчина це **інж. Богдан Чайківський**, власник "Компютопрінту". Йому і його родині бажаємо всього найкращого та вітаємо з Різдвом Христовим і Новим Роком!

Уляна Любович

ВІТАЄМО

І Відділ сердечно вітає у своїх рядах нових членок, ними є: **Ольга Баран, Елсі Боднар, Ева Гарайда, Марія Грицковян, Оля Мандибур і Лідія Костюк**. Пересилаємо 10.- дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

З Різдвом Христовим і Новим Роком вітаю Провід і Членство СУА та складаю 10 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Вудгейвен, Н. Й.

Марія Барагура

НАША ОБКЛАДИНКА

Не вперше на нашій обкладинці скульптура Михайла Черешньовського. (ч. 10, 1972 р., ч. 5, 1974 р.).

У ч. 5, 1974 року писали ми про його особливі зацікавлення і трактування жіночих постатей у скульптурах. Це ж і є причина, що ми знову звернулися до його творів, вибираючи один з них на нашу обкладинку. Тим більше, що від того часу появились аж два пам'ятники поетки-жінки Лесі Українки, отже заслугоує він на увагу нашого жіночого журналу.

У реєстрі його творів (якби він такий провадив), часто повторювалися б якраз Мадонни, з особливим підкресленням ніжного почуття матері до дитятка. Є цілий ряд жіночих голівок, як ось знаменита голова його дружини, артистки Віри Левицької, балерини Роми Приймим-Богачевської, Оксани Макаревич та інші. Аркадія Оленська Петришин,

сама мистець і знавець мистецтва, у своїй статті про Михайла Черешньовського ("Сучасність", листопад 1976) каже, що "більшість жіночих портретів скульптора безперечно належать до найкращих його творів".

Хочемо передусім підкреслити його зацікавлення постаттю Лесі Українки. Починаючи від пам'ятника у Клівленді який, як відомо, постав з ініціативи Союзу Українок Америки, був створений ще величавий пам'ятник цієї поетки в Торонто (його посвячення відбулося у жовтні 1975 р.), влітку 1976 року поставлено і посвячено її погруддя на Союзівці в Кергонксоні. Модель пам'ятника Лесі Українки в повному розмірі був центральним і одним з головних експонатів на виставці з нагоди 200-ліття Америки у Вашингтоні. Сама ж виставка, влаштована під наглядом (а той руками) Михайла Черешньовського, була чи не найкращою імпрезою, яку українці влаштували з нагоди 200-ліття Америки. Крім тих, є ще менші скульптури Лесі Українки, не про всі знаємо, отже згадаємо тільки ту, яка була на виставці в Нью-Йорку в 1974 році та яку перевезено до Вінніпегу.

До праці над скульптурами Лесі Українки мистець старанно приготувався. Не тільки читав її твори та писання про неї, не тільки приглядався її знімкам, спостерігав її одяг, але контактувався та розмовляв з сестрою Лесі Українки Ізидорою Петрівною Борисовою. Все на те, щоб не тільки віддати її зовнішню подібність, але передати її психологічний портрет. Зрештою, у всіх його скульптурних портретах вражає те, що він старається передати не лише фізичну схожість, але й душевний зміст своїх персонажів.

Сам технічний процес скульптури скомплікований: мистець виконує модель у глині, тоді в гіпсі, а остаточно в дереві чи відлив у бронзі. Для пам'ятників, які заплановані в бронзі, він виконує спершу малий

*М. Черешньовський:
Мадонна (гіпс).*

*М. Czerezniowskyj:
Madonna, plaster*

*М. Черешньовський:
Мадонна (дерево).*

*М. Czerezniowskyj:
Madonna, wood*

модель у гіпсі, який опісля побільшує до бажаного розміру.

Мадонна, яку містимо на обкладинці, виконана у гіпсі. Не випадково знайдете ту ж саму скульптуру, виконану у дереві, всередині числа. Це для того, щоб можна було побачити, що та сама скульптура в різних матеріалах робить різне враження. Фактура й матеріал вимагають не тільки іншого знаряддя й техніки виконання, вони дають різні ефекти.

Крім скульптур, Михайло Черешньовський різьбить. Відомий його іконостас у церкві в Гантері, над яким він працював два роки. Виконує теж менші різьби в дереві, хрести, булави тощо.

Михайло Черешньовський належить до тих мистців, які не замикаються в крузі самої мистецької творчості (інколи зі шкодою для мистецтва). У нього прецікавий життєпис — від семилітнього

Михайло Черешньовський:
Балерина Рома Прийма-Бога-
чевська (дерево).

M. Czereszniowskyj: Ballet
dancer Roma Pryima-Boh-
achevska, wood

Михайло Черешньовський:
Оксана Макаревич — Сидо-
рак (г'іпс)

M. Czereszniowskyj: Oksana
Makarevych-Sydorak, plaster

хлопчика, який різьбив потаємно від
мами топірці, почерез науку в реміснич-
ій школі в Коломиї та Інституті
пластичних мистецтв у Кракові,
почерез активну участь в УПА, аж до
теперішнього життя, у якому ста-
рається поєднати суспільну працю в
ОМУА, особисту участь при влашто-

вуванні виставок (включно з вішанням
чужих картин, приготівляючи
виставки), приєднуванні до рідного
середовища молодих мистців тощо.
Тепер веде також різьбарську школу, у
якій біля 20 учнів, що їм хоче передати
мистецтво української різьби.

Очевидно, усі ті додаткові
суспільні зацікавлення й активності
обмежують, а в кожному разі аж ніяк
не сприяють його власній творчій
праці. Але без того Михайло
Черешньовський не був би Михайлом
Черешньовським. У. П.

Михайло Черешньовський:
Артистка Віра Левицька
(дерево).

M. Czereszniowskyj: Actress
Vira Levytska, wood

Михайло Черешньовський:
Пам'ятник Лесі Українки
в Торонто.

M. Czereszniowskyj: Statue of
L. Ukrainka in Toronto

НА ЮВІЛЕЙНИЙ ДАР ВПЛИНУЛО ДОСІ:

За м. ГРУДЕНЬ 1976 р. зложили: Окружні Управи і Відділи СУА від членок, Організацій, Установ і Громадянства:

470 дол. — 47 Відділ — Рочестер. В тому 300 дол. — Відділ, по 10 дол. 17 членок Відділу.

По 400 дол. — 28 Відділ — Ірвінгтон. Із Розпродажу цеглин п. Надею Бігун. В тому: 50 дол. др. Роман Кравчук і Ярема Дубик, по 25 дол. — др. Любова Стефанівська, Наталія і Володимир Чайківські, Софія (Іка) Олесницька, Мирослав Сольчаник, Володимир і Христина Баранецькі, Антін і Бронислава Лазірко, др. Лідія і др. Ярослав Ляшевич, др. Богдан і Мирослава Бурачинські, інж. Дамян Кордуба, Надія і Роман Канюка, інж. Михайло Пleshкан — емерит, який є великим приятелем СУА, Наталія Чапленко — 50 дол. — проголошено в листі "Замість квітів"

По 295 дол. — 32 Відділ — Ньюарк. В тому — 250 дол. Відділ, 25 дол. — др. Ірина Терлецька, по 10 дол. Іван Учман, Кадет з Вест Пойнту

200 дол. — 20 Відділ — Філядельфія. В тому 25 дол. в пам'ять св. п. Олени Лотоцької, 20 дол. — пожертву проголошено в листі "Замість квітів" — 1 цеглину за 25 дол. і 13 по 10 дол. закупили членки.

220 дол. — 70 Відділ — Пассейк. В тому — по 25 дол. — Товариство Оборони Лемківщини, Ольга Чипак, по 10 дол. Зенон Козак, Ліда Ігнат, др. Євген Грабарчук, Андрій Маркевич, Михайло Драйчук, др. Юліан Химинець і 11 членок Відділу.

130 дол. — 76 Відділ — Воррен.

105 дол. — 89 Відділ — Кергонксон. В тому — 35 дол. пожертву проголошено в листі "Подяк" і "Замість квітів" по 10 дол. — 7 членок Відділу.

110 дол. — 24 Відділ — Елізабет. В тому — 100 дол. Відділ, 10 дол. — про-

голошено в листі "Замість квітів"

95 дол. — 86 Відділ — Ірвінгтон

60 дол. — 90 Відділ — Чері Гіл, Філядельфія. В тому по 10 дол. 6 членок Відділу

55 дол. — 97 Відділ — Боффало. В тому по 25 дол. — Відділ, по 10 дол. — Роксоляна Пікас, Марта Стасюк, Михальчук.

50 дол. — 48 Відділ — Філядельфія. В тому по 25 дол. — Відділ, Марійська Дружина Зарваницької Матері Божої в Найтан.

56 Відділ — Дітройт (Дар на Музей)

92 Відділ — Менвіл, Н. Дж. В тому по 25 дол. — 2 цеглини.

По 25 дол. — 33 Відділ — Парма — Огайо. В тому 25 дол. — Теодор Сеняк.

66 Відділ — Нью Гейвен. (В річницю смерті св. п. Олени Лотоцької)

20.75 дол. — 101 Відділ — Чикаго (Із розпродажу трипільських і гуцульських взорів дарованих п. Ярославою Сена).

По 20 дол. — 84 Відділ — Чикаго. В тому 20 дол. — Марія Сайкевич.

110 Відділ — Мінеаполіс. В тому по 10 дол. 2 членки Відділу.

По 10 дол. — 44 Відділ — Філядельфія. В тому 10 дол. — одна членка Відділу.

100 Відділ — Картерет. В тому 10 дол. М. Клебан.

Разом 2,420.75 дол.

ОСОБИСТІ ПОЖЕРТВИ:

10 дол. — Евдокія Климишин — Дітройт.

10 дол. — Теодозія Пришляк — Гілсайд, Н. Дж.

60 дол. — пожертви проголошено в листі "Замість квітів" і "Подяк"

Разом 80 дол.

Поля Книш
фінансова секретарка

ДАР НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

По 500 дол. Окружна Управа — Дітройт — 103 Відділ — Гемстед.

300 дол. — 82 Відділ — Бронкс, Н.Й.

149.50 дол. — 59 Відділ — Балтімор. В тому по 10 дол. — Ярослава Совган, Стефанія Дуда, Марія Мулькевич, Іванна Мацюрак, 109.50 — збірка між членами в пам'ять А. Чорній.

110 дол. — 55 Відділ — Лос Анджелес (Збірка на святі відзначень довголітніх членок). В тому: по 10 дол.

Наталія Березовська, Антоніна Винницька, Стефанія Чайківська, Анна Гришко, по 5 дол. — Марія Левицька, Стефанія Вусик, Анна Пашковська, Наталія Штогрин, Катерина Дуда, Варвара Білінська, Софія Васильків, Марія Пальчук, Люба Палашевська, Іванка Солук, Марія Костів, Марія Шенкірик, Софія Іванків, 3 дол. Наталія Іванків, 2 дол. — Анна Понятишин.

По 100 дол. — 49 Відділ — Боффало — 81 Відділ — Дітройт — 86 Відділ — Ірвінгтон — Федерально-Кредитова Кооператива "Самопоміч" — Ньюарк.

— Українське Лікарське Товариство — Огайо.

По 50 дол. — 47 Відділ — Рочестер.

Збірка між членами — 56 Відділ — Воррен — Дітройт — 76 Відділ — Воррен — Міч. — 63 Відділ — Дітройт.

70 дол. — 33 Відділ — Парма Огайо (Збірка в пам'ять З. і Я. Гусарів)

По 50 дол. — Ольга і Іван Федчишин — Михайлина Пилипець — Рочестер — Ніна і Василь Берези — Нью Гейвен — Н. Н.

45 дол. — 89 Відділ — Кергонксон (Збірка між членами)

По 25 дол. — Віра Теодорович — Трой — Марія і Константин Бабяк — Дітройт

— Оксана і Модест Соболта — Ратерфорд — Роман Ваврів — Порторіко

— Іза і Богдан Боярські — Філядельфія

— Євгенія Цимбала — Бруклін, Н. Й.

По 10 дол. — Стефа Лісікевич — Дітройт — Ярослава Лабка — Трентон

— Марія і Володимир Барагури — Нью Йорк (замість квитків на концерт Таїси Богданської) — Надія Юрчинська (II відд.) — Трентон — С. Левицька — М.

Сваричевська — Гілсвід, Н. Й. Марія Палідвор — Нью Йорк — Микола Лебідь — Нью Йорк — Іванна Головатий — Індіана — Надія Костик — Нияк, Н. Дж. — Люба Раковська — Н.Й.

По 20 дол. — Ірина Шмігель — Рочестер

13 дол. — Ярослава Фаріон — Чикаго

11 дол. Наталія Білінська — Ньюарк

15 дол. — Володимир Демус — Чикаго (зворот гонорару)

2 дол. — Ярослава Нищененко — Воррен

5 дол. — Володимир Король — Ірвінгтон

225 дол. — пожертву проголошено в листі "Подяк" і "Замість квітів"

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE - NEW YORK, NEW YORK 10003

ПОДЯКА ЗА ДАРИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

З подякою подаємо список осіб, що зложили дари для Українського Музею.

Список ч. 1

др. Василь Борак — державні банкноти з 1909-1919 рр.
Анастасія Бохонок — дитяча сорочка, Бойківщина 1896 р.
інж. Лідія Бурачинська — два гуцульські металеві перстені.
Дарія Витвицька — рушник, скатерть, блюзочка і сорочка.
Всеч. Отець др. Володимир Гавліч — два металеві перстені, бранзолетка, три шнурки кольорових коралів.
Василь Гіна — килим.
Марія Дурбак — крайка і торбинка.
Ірина Запаранюк — шкіряний пояс зі села Річки біля Косова.
Іван Кефор — сорочка з Підгаєць 1925 р. і дерев'яна скринька.
Олена Назар — мальованку на суконці і торбинці.
Ірина Ткачук — рушник з Буковини з 1876 р.
Андрій Тропак — Українські гроші в паперах, по 1. 000. 00, 100. 00, 50. 00 і 5. 00 карб.
Марія Турко — хрест і свічник.
Ольга і Іван Федчишин — повний гуцульський одяг.
Ірина Щербанюк — килим.

Список ч. 2

Ірина Волосенко, Нью Йорк — конопляне полотно на одяг, муж. сорочка, шість зразків вишивок, один рушник полтав. і один запорізький з 1910 р. одна доріжка зі Закарпаття з 1920 р.
Марія Заклинська, Нью Йорк — гуцульські капчурі — Ворохта.
Роман Карпюк — кусник вибійки.
Теодозія Кушнір, Вотервліт, Н.Й. — два рушники зі Львова

Olga Fedchyshyn — donated to the Ukrainian Museum hutsul costume.

Ольга Федчишин, артистка українського театру, член ОМУС, подарувала для Українського Музею гуцульський одяг.

Свічник роб. Петра Кошака. Гуцульщина. Український Музей.

Candelabra made by Petro Koshak. Hutsul region. Ukrainian Museum.

Любомира Мокій, Вотервліт, Н. Й. — лемківську сорочку, дві спіднички і фартух.
Ольга Платош, Гартфорд Конн. — рушник з Київщини, 1916 р.
Марія Рейнарівич, Бруклін Н.Й. — гуцульський металевий хрест.
Іванна Рожанковська, Нью Йорк, — дві гуцульські писанки.
Лідія Трешньовська, Нью Йорк — льняна доріжка з полт. гафтом.
Йосифа Турянська, Шенектаді Н.Й. — київський килим, 1903 р.
Іванна Бучак, Шенектаді, Н.Й. — сім томів Історії Українського Мистецтва.

Марія Шуст
директор Українського Музею

Представники New York Council on the Arts під час відвідин в Українському Музеї. Зліва: Наталка Хитра-Рубак, м-р Джонс, Марія Шуст — директор УМ і Барбара Го.

Representatives of the New York State Council on the Arts during their visit of the Ukrainian Museum. From left Nataalka Chytra Rybak, Mr. Jones, Maria Shust, museum. director and Barbara Ho.

СВЯТА НІЧ — НІЧ ЧУДЕС.

Докінчення

Наступне Різдво знову під дахом батьківського дому. Але не в блиску золотої звізди, а під гнітом кривавих п'ятикутніх зірок. Свят-вечір — тихе єднання по хатах і Всенічна в заповненій мирянами церкві. І вона в тому молитовному натовпі. Побіч ма-ти. Сині очі звернені вгору, благають у німій покорі пощади для свого роду.

"З нами Бог! Розумійте язици!
І покоряйтеся!"

Мати покоряється... Сльози спливають по її лиці, як гарячий віск по свічах і падають на підніжок хреста. Тільки вона, дочка, стоїть німа, закам'яніла, заслухана в розспівану, розмолену церкву... А коли над скривавленою землею червоні звізди замінив чорний, переламаний хрест, не змінилося нічого у відвічній різдвяній містерії... Срібliste небо, скрипучий мороз, земля засипана голубим снігом. Доріг не видно на широких подільських просторах. Та коні знаходять шлях, і несуть їх до батьківського дому так, як у дитинстві до бабуні... В'їжджають на вулиці міста. Сутеніє. Вже здалеку бачать світла у вікнах батьківського дому... Вбігають по сходах до теплих кімнат. Пахне сіно, пахне ялинка так, як у дитинстві.

Та що це? Вертеп? Так вчасно?... В кухні нужденні, сірі постаті з вистрашеними очима, лакомо споживають паруючий борщ. Вертеп! Так, — правдивий, живий вертеп! Замість сяючої звізди жовті пов'язки з Давидовою зіркою на рукавах... Жах відбирає усім мову. В кам'яниці німці! Під скорченим від страху серцем дочки ворухиться вже нове життя її другої дитини... Мама погідним голосом виправдує себе:

— Ішла, побачила, як замерзали відгортаючи сніг. Нині Свят-Вечір. Треба ж голодного пригостити. Не бійтеся! З нами Бог!

Це був їхній останній Вертеп на рідній землі, останні колядники їхньої мами. Вже скоро прийшов той найсумніший день, коли сині очі замкнулися навіки, коли назавжди замовк голос, що кликав дивитися вгору.

Всенічна. Таборова церква заповнена народом-вигнанцем. Уже вмовкли бомбовики на небі, вже зникли "чорні ворони", що схоплювали людей. Народ дякує, молиться, співає. Церква вся в радісних блисках свіч і в запахах ладану.

"З нами Бог! Розумійте язици!
І покоряйтеся!"

Не може покоритися. У розпуці втікає з притвору і біжить по замерзлій, чужій землі, в якій назавжди спочила мати. Біжить до засипаного снігом бараку... Дерев'яний барак, димить каганець, сивіючий чоловік і три білі голівки на лежанках. І Вертеп!!!

Розуміє і покоряється....

*
* *

А потім мандрівка в незнане. На другу півкулю. Минають роки серед злиднів, тяжкої праці та нестерпного, невгасаючого болю — туги за покинутим краєм. У метушні новітнього Вавилону різдвяні святкування заступає бездушна комерційна ілюмінація, гамір, крик розбавленого натовпу.

Тільки в тихій скитальській хаті проходить урочисто все той самий, кожнорічний Свят-вечірний ритуал... Білий стіл, хоч із чужої землі — та до болю рідні — колоски пшениці, сіно, кутя, просфора в руках батька... З роками розсувається стіл. Прибувають зяті, невістка, а потім з'являються ясні голівки внуків. Вже не коні, а срібlistі машини і сталевокрилі птахи несуть їх до Свят-вечірнього стола. Спішать до того найсильнішого, найглибшого кровного і звичаєвого містичного об'єднання. Приходять і друзі. Ті, що розлучені зі своїми родинами, осамітнені. Довгі роки покуття стола почесно очолював херсонський бард "імператор залізних строф".* Не стало його. Прибула ще одна тарілка для тих, що відійшли.

*
* *

Вривається чародійна стрічка споминів-переживань. Стомлені очі сивоволосої зупиняються на покутті стола, на неторканім накритті. Ніхто не питає сьогодні, хто мав би там засісти. Навіть на все цікаві внуки. А коли піднесли традиційно келих за тих, що нині самітні, на вигнанні не споживають Святої вечері, очі внуків дивилися на покуття стола і в них уже видно було передчасну свідомість жажливої дійсності.

Гасне остання свіча. Темно... Тиша...

Аж ось сивоволосій причувається м'який голос: "Дивися вгору. На звізду". Вона встає і рішуче розсуває завіси: над яскраво освітленим містом — темний кобальт неба, а на нім у зеніті одна ясна, велика, мерехтлива зоря.

Зоре! Чи світиш ти сьогодні над лемківським пустирем, над непокірною подільською і волинською землею? Чи світиш у заґратовані вікна Владімирської твердині?... Зоре! Зупинися над нею! Затримай свій відвічний хід! — Сьогодні ніч чудес! Запалай теплодайним снівом, сонцем розігрій вогкі мури, веселкою надії проясни стражденні очі!

Б'є дванадцята. В церквах співають "З нами Бог!"

О, Боже! Будь з ним!!!

(Написано в Різдвяну ніч 1975 року, по голодівці Валентина Мороза)

М. С.

* Євген Маланюк

РИМ, ЧУЖІ МІСТА І НАШІ ЛЮДИ

(спогади з подорожі)

Продовження

ЗОЯ КОГУТ

Фрайбург! Місто моїх студій, мрій, знайомства з Льоником і нашого одруження. Там ми ходили розбомбленими вулицями в дірявих мештах, з голодними шлунками і надіями на світле майбутнє! Та теперішній Фрайбург був іншим, не нашим, чужим. Не було вже руїн навколо Мюнстеру, університет новим фасадом байдуже дивився на мене і я на нього. На місці, де колись була студентська їдальня, що кормила нас водянистою горохівкою й глизявим хлібом, стояв ресторан з вазонками у вікнах і півметровим "меню" в зашкленій скринці на стіні, обіч дверей. Раптом так захотілось водянистої горохівки, подертих мештів і — молодечих горінь! Минулося... Добре, що з Фрайбургу я їхала до Утрехту — Голандія, до хати професора Антоновича, бо може й зовсім би розквасилась в пошуках давно віджитих днів.

Пан Мирослав, такий же замислений, трохи розгублений і милий, як лишився мені в пам'яті з Риму, чекав на двірці. Зустріч була така, як я собі уявляла:

— Та де ж ви поділися? Чекав на одних сходах, а ви десь на других сходах — біда з тими сходами! Надворі дощ, а ви парасолі не маєте! Мою — забув в авті. Карла чекає, діти чекають, я вже годину також чекаю... Ага, щиро вітаю вас і справді радий, що приїхали! Зараз привезу авто, станьте отут в кутику, щоб не змокли. Трохи втомлено виглядаєте, та нічого, відпочинете в нас. Я — зараз! — і побіг по авто.

Хата, дружина і діти справді чекали, не дивлячись на пізню годину. Доньок я вже пізнала в Римі, сина і дружину пізнала в Утрехті і відразу полюбила Карлу — скромна, розумна і гарна жінка. Всі вони тишились мати мене у себе, а я раділа, що могла бути з ними. Пана Мирослава ми скоро відіслали спати, з Карлою і доньками довго ще сиділи й гуторили.

Вранці (це була неділя) автобусом, з цілим "Візантійським хором", який складається виключно з голландців, поїхали ми до містечка Апмело (100 кілометрів від Утрехту) де хор співав нашу Службу Божу в великій модерній голландській церкві. Церква була переповнена, приїхали люди з околиць, багато їхало здалека, щоб чути спів хору. Видно, що голландці це любителі справжнього мистецтва.

Ще ніколи не чула такого співу на Службі Божій. Люди сиділи тихо й заворожено. "Апостола" співав сам диригент, Мирослав Антонович і здавалося, що розступаються стіни, зникає модерна стеля і десь видніється небо...

В понеділок пан Мирослав не пішов до праці, а разом з Карлою повезли мене до Роттердаму, на могилу Євгена Коновальця, де сталась маркантна пригода: хоч на цій могилі кожного року відбувається величава паняхида зі сотками присутніх, сторожі цвинтаря (голяндці) запитавшись куди ми прямуємо, завважили: — О, ми знаємо! Це росіянин, чи ні! здається чех. Та це маловажне! Коновалець...

МАРТА РІДНА

З КОЛЯДОЮ

На Різдво після полудня задзвонив телефон:

— Пані Марто! Не поїхали б ви з нами колядувати до кількох наших родин — добродіїв Рідної Школи? Ми, рідношкільні працівники, хочемо особисто привітати їх зі святами.

— Добре.

Коло третьої години зупиняється перед домом авто. Там уже чотири особи. Виходжу і вітаюсь:

— Христос Родився!

— Славіте Його!

Сідаю. Їдемо, десять, двадцять хвилин, півгодини.

— Куди ж ви нас везете, пане Василю?

— Далеко. Ці наші знайомі живуть у містечку. Треба їхати 30 — 40 хвилин.

З'їжджаємо в бічну вулицю. Гарні муровані доми, різдвяні декорації перед хатами. І ось ми на місці. Дві великі ялини вітають нас барвами кольорових лямпочок. Дзвонимо. Шерех за дверми, і стає в них господар та привітно запрошує зайти. Стаємо при дверях, щоб не забрудити ясного килима, і починаємо колядувати. Господар інж. О.

біля нас. А ось із недалекого коридора виходить хлопчина років 10-12 і поважно стає біля батька. Почуття важности в очах. Щораз похилює голову на груди. Ах, там же ж висить у нього фотоапарат!

Після коляди пан О. просить нас зайти, розгоститися, пояснює:

— А моя дружина вчора прийшла щойно зі шпиталю, мало ще ходить, більше їздить у кріслі.

— О, ми не знали. Може, наш спів турбує вашу пані?

— О, ні, ні, чуємо з дальшої кімнати слабкий голос пані Лесі. — Навпаки, мені приємно, дуже приємно, ви гарно співали. Я зараз туди до вас приїду, але це забере мені трохи часу. Івасю, Івасику, зайди до мене, — кличе вона хлопчину. — Поможеш мені, а ти, Олесю, приготуй для колядників перекуску.

Засідаємо у просторій елегантній вітальні і оглядаємо чудову ялинку. За кілька хвилин господар виносить на підносі чарки, вино і солодке, а Івасик зі спальні везе у пересуваному кріслі маму. Бліде вихудле обличчя і великі сумні очі свідчать про щойно перебуту недугу.

гм..! Ідіть праворуч, а потім ліворуч! — Навіть для голляндців ми "... росіяни, чи пак чехи!" Яка іронія долі! Яка жахлива іронія!

Поставивши квіти, я взяла маленький камінчик з доріжки, перед могилою. На спогад. Прощай, полковнику! Нехай тобі сниться Україна!..

Оглянувши клаптик Голляндії — такої чистої, впорядкованої і духом міцної, я відлетіла до Лондону.

* * *

Лондон привітав мене так, як від нього й очікувалось, тобто — дощем, мрякою і холодом. Виступала в залі Союзу Українців Британії і, здається, не розчарувала слухачів. Оглянула Бакінггам палац, Вестмінстер-аббі, Парлямент і десятий номер на Давнінг стріт, де мешкає урядуючий прем'єр міністер Британії. Лондон цікавий, але якийсь штивно-холодний. Не відчувається душі, не відчувається безжурности, здається, що навіть серце цього величезного міста не пульсує, а самопевно б'є кінцем чорної парасолі в фасади респектабельних домів та в англійські вологі душі. Знуджені обличчя, знуджено-бліді "стейки" в ресторани і дощ, який падає лише тому, що від нього цього очікують... Помахавши здалека, "нашій" королеві, як залишила Лондон. Добре, що мила Оріся Ленківська відвезла мене на летовище — це було трохи компенсацією за нудьгу.

В Брюсселі зустріли мене пан Коваль з дружиною, яких пізнала ще в Римі.

Гарні люди, а діти їх — варті батьків! Жаль, що мала лише один вечір, щоб оглянути Брюссель, а він таки вартий оглядин! Після мого виступу всі ми (майже) поїхали нічними вулицями до головної

площі, де в чотирикутнику, обрамованому неймовірно гарними старовинними будинками, при звуках музики, за чаркою вина я "вкусала" Бельгію. Так хотілося лишитись довше, але опівдні мусила виїжджати до Л'єж.

Так вже чекали на мене і відразу ж повезли оглянути "Франко-поле" — чудову оселю СУМ-у, Союзу Українок і Громади. Купили її в занедбаному, "сирому" стані, з шістьсот-літнім будинком колишнього монастиря що стояв хоч непохитно, але теж занедбано. Та тепер це мальовнича оселя, де містяться шатра для молоді, хати й каравани охочих на відпочинок і їдальня в старому, поправленому будинку, де вишивки, різьби, страви й музика наводять тугу за рідною землею.

Ледве встигла на час повернутися до міста і відразу ж, трохи освіживши мій зовнішній вид, вийшла на сцену. Потім ще довго гуторила з нашими людьми, продовжуючи цю гутірку в гостинній хаті п-ва Кобилянських.

Вранці, вже о 7-ій год. виїхала до Парижу.

О, Париже!
Париже — не чванься!
Ти свій чар вже давно загубив!
Й час, старої кокотки рум'янцем,
Твою свіжість і легкість покрив...

Справді Париж виглядає чомусь патетично. Ходила по ньому з Аристом Вирстою, ходила по ньому з отцем Каржаном, який приїхав з Мюнхену, ходила по ньому сама й не сама. Ходила по ньому. Йй Богу ходила! Була в Люврі, дивилась на "Венус фром Міло", дивилась на Мона Лізу, подивляла Нотр Дам, пройшлася Монт Мартром, бачила Мулен Руж, пила лімонаду в локалі, де (кажуть) бував Тулюз Л'ютрек,

Підносимо тост за здоров'я господині, співаємо їй "многих літ", настрої погідний, теплий.

І ненадійно вривається питання:

— А де ж ваша старша дочка Діяна?

Мати мовчить, але підхоплює батько:

— О, Діяна поїхала три дні тому до Монтреалю, на лещата. Умовились.

Настрій блідне, а наші погляди зупиняються на постаті хворої ще матері, на похиленій голові батька і на малому Івасикові, який сидить біля ніг мами, поклав голову на її коліна і щирими своїми дитячими очима заглядає в її обличчя. Вона кладе руку на його ясну голівку і починає її пестити.

Аж ось Івась схоплюється:

— Не рухайтесь всі, я зроблю вам знімок. Це мама мені купила під ялинку апарат, а тато лещата.

Він підходить до нас з кількох боків, заглядає в очко апарату, робить знімки (невідомо, які вони вийдуть), а потім знову сідає коло мами й оповідає, як то вчора він мішав кутю за вказівками мами, бо тато працював, а потім їздив купувати борщ, вареники, рибу.

— О, ти в мене господар, — кінчає мати.

А батько додає:

— Тут, в Америці, це не проблема. Вечеря була на час і яка смачна!

— Але є інші проблеми, — завважує хтось із колядників.

— Ще й які!

Похилилися голови. Важко нав'язати розмову. Незручно ні для батьків, ні для гостей.

Встаємо, співаємо ще "Нова радість стала" для пані Лесі (бо цю коляду вона дуже любить) і виходимо.

А авто мчить, мчить...

— А тепер куди, пане Василю, — питаю.

— Далеко, до адвоката С.

Вїжджаємо у ще кращу дільницю. Тут доми вже вибагливі, просторі фронтові площі, розкішна різдвяна декорація. Знаходимо бажаний номер і дзвонимо. Господар привітно запрошує нас до хати. Колядуємо, але чомусь усе споглядаємо в коридор і очікуємо, що в ньому ось-ось появиться пані Ліда. Але ні. Її не видно. Господар просить нас до вітальні.

— Що за обстановка? — завважує пан Ігор. Білі меблі,

пила содову воду в "шпелюнці", куи (кажуть) зачашав Мопасан, сиділа на вулиці в кав'ярні, де (кажуть) сидів Сомерсет Моєм і — не мала жодного почуття і жодної уяви. Вибачте!

Українці наші в Парижі прийняли мене надзвичайно тепло. Професор Янів, що приїхав з Мюнхену, поміг знайти для мене поміркований ціною готель поблизу української церкви, яка міститься в центрі Парижу в парку ім. Шевченка, що, загорожений залізним парканцем, має (якщо не помиляюся) аж дві лавки, чотири дерева і сім дещо заморених кущів.

Софія Наумович — Вітошинська, яка представила мене публіці перед моїм виступом, цікава, і дуже прямолинійна людина. На моєму вечорі було досить багато молоді, які запросили мене пізніше на склянку вина до ресторану, де ми гуторили досить довго.

Наступного дня я поїхала до нашого українського Сарселю і впала, як сливка в компот! Це якраз було 75-ліття професора Кубійовича, а я навіть австралійського будяка в руці не мала! Та мені шляхетно вибачили, взявши обіцянку, що після святкового обіду я щось задеклямую. Коло мене сидів ювілят, проф. Кубійович, збоку — Іван Кошелівець, напроти — чарівна Ема Андієвська, (якої віршів я ніяк не розумію), трохи далі — проф. Кульчицький з його шармантною і гарною дружиною, проф. Янів і його надзвичайно симпатична дружина пані Соня, далі — пані Дарія Сіак-Кубійович, п-ні др.

білі килими, на тлі яких так гарно контрастує зелена ялинка та розкинена тут і там гуцульська і яворівська вишивки, а на ясных стінах картини Мороза і Ека.

— Прошу, прошу ближче, ось тут біля ватрана, поговоримо, погостимось, чим хата багата, як у нас казали, бо я ... я сам святкую...

Наші погляди зупиняються допитливо на його обличчі.

— Ну, так, — зіздаючи продовжує, — діти поїхали на Союзівку ще два дні тому, а дружина в Каліфорнії відпочиває, має там товаришку.

— Гм... — пан Василь нервово ломить пальцями.

— А я...я, — продовжує пан С. — мусів залишитись, маю невідкладну розправу завтра. Знаєте, діти в університетах, видатки великі...

А зі стіни біля ватрана споглядають на нас два фота дочки і сина у градуаційних беретах, щасливі, усміхнені, тепер перед ними нове життя, тільки перед ними..

І знову пан Степан:

— Мене просили знайомі святкувати з ними, але я відмовив, рішив святкувати сам. Так краще.. От спасибі, що зайшли, колядники завжди несуть у хату розраду.

Приніс вино, налив чарки. А за що вихилити?

— За краще "завтра", — каже пані Туся. — Ну, що ж, такий світ тепер.

А пан Степан:

— Та завтра і так буде краще, буденна праця, люди, розмови, і вже буде легше. Знаєте що? Вип'ємо за давній традиційний Свят-Вечір, "Різдво"...

Пясецька, інж. Жуківський, одним словом і ліворуч і праворуч сама сметана еміграції! І скажіть, як тут було не дістати комплексів меншевартости? Але які ж вони цікаві, приємні і кожний по своєму натуральний, і кожний, як окремий острів, що наставився до світу лише берегами. Цікавий український Сарсель! Цікавий і несподіваний. Жаль було залишати його.

Відвідавши могилу Симона Петлюри, бібліотеку й музей, я попрощалась з милими нашими людьми і з Парижем.

"Закуток" в Можен (коло Канн) лежить 12 годин їзди від Парижу. Там жив і там помер Володимир Винниченко, творець "Записок кирпатого Мефістофеля", "Соняшної машини", утопічного світогляду і не дуже щасливого життя для власної дружини.

Тепер там живе малярка Іванка Винників і маляр Юрій Кульчицький. Як там гарно! Господи, як там гарно! Зелені кипариси, олеандри, пальми, рожі і виноград. Пахощі гіяцинтів і жасмину. Легка бриза, що бавиться в волоссі і смакує солодкою втомою. І пані Іванка, і пан Юрко, і чудова кераміка, яку вони тепер виробляють, і малюнки на білих стінах старовинного, замріяного будинку, і українська гостинність. Хотілося б там жити і вмерти. Грїб Винниченка, роботи Юрія Кульчицького, з темносірого мармору з золотим написом. Гарний.

Продовження буде

І дзвенять чарки, і усміхаються обличчя...

Горить у ватрані вогонь і снуються по розкішній вітальні давні скромні спогади...

— Знаєте, — каже хтось з присутніх, — як я був в дивізії, то їхав 14 годин з кадри додому на Святий Вечір, щоб побути з батьками всього 8 годин.

— Так, то так. То було колись...

Встаємо.

— Та посидьте ще трішки, — просить господар. — Щойно 6 година. А вечір такий довгий, предовгий, а тиша така несамоовита, що аж гнітить...

Залишаємось і ще якийсь час гуторимо то про наші суспільні справи, то про політику. Нарешті таки прощаємось.

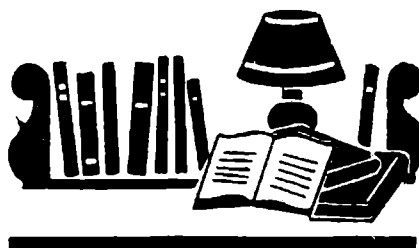
— А тепер куди? — питає пані Туся водія авта.

— Ради Бога, додому, тільки додому, — втручаю. — Не досить вам?

— Бо ви все берете дуже серйозно, пані Марто. Так тепер є і не треба думати забагато. Ми колядуємо на Рідну Школу і от думаймо про те, щоб якнайбільше заколядувати грошей, щоб було можливо вести далі рідношкільну роботу.

Більшість за мною і таки вертаємось. Мовчимо, але в голові вихряться думки: індустріальна епоха... "визволення жінки", а в хаосі подій проблема родини, а української родини зокрема.

Куди простелиться її дорога?

Що з'ясувати?

Лівицька, Марія **На грані двох епох** Нью-Йорк, Комітет, 1972. 355 стор. ілюстр. 7.50 дол. (Друге видання 1976)

Спомини Марії Лівицької читаються, немов добре написана белетристика. Короткі ядерні речення, яскраві картини з життя, кольоритні портрети-характеризації, струнка композиція твору без дигресій та зайвого багатослів'я, живі діалоги, гумор і всепронймаюче тепло щирості до життя та людей, що ніколи не переходить у сентиментальну мелодраму... Все це робить книгу "На грані двох епох" однією з цікавіших поєв на нашому книжковому ринку. Це напевно здобуде їй неабияку популярність серед українських еміграційних читачів. При тому, автобіографічна книга Марії Лівицької, як це добре окреслив у своєму вступному слові Борис Ржепецький, це "виняткової ваги людський документ про найцікавішу добу нашої передреволюційної історії". Авторка книги — це не лиш активна співучасниця наших

революційних змагань, але й дружина міністра, а згодом президента УНР Андрія Лівицького, та мати двох дітей, що з них пізніше, вже за кордонами України, вирости передові діячі української культури й політики — письменниця Наталія Лівицька-Холодна та теперішній президент УНР в екзилі Микола Лівицький.

Марія Ткаченко-Лівицька вчилася в київській гімназії, де все було докорінно зрусифіковане, але де могло трапитися, що вчитель історії картав ученицю: "Сором вам, панночко. Ваше прізвище кінчиться на -енко, а ви не вивчили лекції про Запорізьку Січ". З гімназійних літ датується і знайомство Марії з Андрієм Лівицьким, братом її шкільної товаришки, що був уже тоді свідомим і активним українцем. Їхнє вінчання відбулося в 1900 році. Перших кілька літ вони прожили разом у Києві, де Андрій Лівицький закінчував правничі студії та де обоє були активні в Українській Студентській Громаді й у Революційній Українській Партії. Опісля аж до революції Лівицькі жили то в Лубнях, то в Каневі, то в Гельм'язові. Андрій Лівицький працював суддею, або вів адвокатську практику, але попри те був активним організатором нелегальної політичної роботи, а через те зазнавав вряди-годи арештів та переслідувань. Марія Лівицька теж вела нелегальні робітничі гуртки, виступала на мітингах, розповсюджувала агітаційну літературу. Її судили разом із чоловіком та іншими революціонерами у судовому процесі т. зв. "Лубенської республіки". В час

революції Андрій Лівицький брав участь у революційних з'їздах, був спершу повітовим комісаром Золотоноші, потім губерніяльним комісаром Полтавщини, врешті мінстром юстиції та керівником міністерства закордонних справ Української Народньої Республіки. В ті роки родина Лівицьких часто була розлучена. Марія Лівицька — серед постійної невпевності та частих перемін влади — мусіла сама боротися за право на життя для себе і для своїх дітей. Навесні 1920 року їй удалося добратися з дітьми з Переяслава до Кам'янця Подільського, де тоді була головна квартира уряду УНР. Звідси, з чоловіком, що їхав для налагодження договору Української Народньої Республіки з Польщею, виїхала вона з цілою родиною до Варшави.

На цьому спогади Марії Лівицької обриваються. Для композиції цілоти книги це, мабуть, корисно, бо в пам'яті залишається нескаламучена еміграційними враженнями незабутня картина пробудженої революційної України. Зацікавленому читачеві, однак, жалко, що цікава розповідь не ведеться далі. Було б добре, якби дочка авторки, письменниця Наталія Лівицька-Холодна, написала книгу спогадів про своє власне життя. Така книга напевно дала б віддзеркалення наступного, еміграційного, періоду у прецікавій хроніці цього славного українського роду. Вона, ця ще ненаписана книга, має вже сьогодні чималий круг зацікавлених читачів, що з нетерпінням ждуть її появи.

Марта Тарнавська

НА ГРАНИ ДВОХ ЕПОХ

Винятки із споминів

Марія Лівицька

Восени 1904 року приїхав на якийсь час до Лубень студент Борис Мартос, майбутній прем'єр і міністер фінансів в уряді Української Народньої Республіки. Не можу пригадати, чому Борис Мартос жив тоді в Лубнях, але добре збереглося в моїй пам'яті, що він помагав нам у підпільній роботі. Це був саме час підготовки до таємного з'їзду РУП, що відбувся на початку 1905 року і до якого Андрій заздалегідь підготовлявся, укладаючи проект програми. Мартос приходив до нас увечорі і просиджував до пізньої ночі в дискусіях і нарадах. З його особою зв'язаний також один трагікомічний епізод, який завдав нам досить клопоту, але й багато сміху.

Дістали ми нелегальну літературу з Києва. Часом хтось їздив по ній, а здебільшого привозили до Лубень безпосередньо. Одного разу Андрій одержав телеграму таємничого змісту. Щоб розшифрувати цей зміст, нашвидку зібрались у нас усі, кого могли повідомити. Борис Мартос,

Коринецький і ми з чоловіком розібрали телеграму так, що певним потягом у вагоні число таке а таке посередині лави буде стояти чорна валіза перев'язана шворкою. Цю валізу треба буде взяти. Ми висловлювали припущення, що той, кому було доручено одвезти валізу з літературою, хотів її якнайлегше позбутися і придумав такий "оригінальний" спосіб пересилки. Вирішили, не дивлячись на очевидну безнадійність справи, спробувати урятувати валізу. Але як угадати і натрапити на неї? Могли ж її пересунути, покласти на полицю, бо від Києва до Лубень все ж кілька годин їзди. Уклали плян, як узятися за переведення ризикової й непевної справи. Борис Мартос з Михайлом Коринецьким мали їхати наперед, а ми з чоловіком на другому візнику слідом за ними. Перед приходом потягу виходимо на перон, але нарізно як незнайомі. Підходить потяг. Мартос шукає числа вагону і входить до середини. Коринецький і ми з чоловіком стоїмо коло вагону. Коли б за Мартосом хтось гнався після виходу його з вагону, ми мали зробити якесь замішання, трохи не бійку, щоб дати Мартосові змогу "ушитися" зі здобиччю. Настала тривожна рішуча хвилина. З напруженою увагою слідкуємо за виходом з вагону. Нарешті показується Мартос з валізою в руках. Спокійно

сходить зі східців, ніхто за ним не женеться і він спокійно переходить через двірець. Коринецький поспішив за ним і вони від'їхали. Я була навіть трохи розчарована: сподівалась небезпек, пригод, а все обійшлося так звичайно.

На другий день уранці Андрій, як щодня, перед дев'ятою годиною пішов на працю до суду, а я клопоталася в господарстві. Натуся весело цвірінкала, бігаючи по кімнаті бабусі. Раптом у передпокої подзвонили. Я одчинила двері і впустила Бориса Мартоса. Увійшов до кімнати з валізою в руках. Привітавшись, він трагічним тоном сказав:

— Рятуйте! Я вкрав чужу валізу.

Він поставив валізу на підлозі і розказував далі:

— Приїхавши додому, я захотів подивитись, що прислали. Відчинив валізу і з жахом побачив у ній брудну білизну і документ про відбуття військової служби.

Я остовпіла, почувши про таку фатальну помилку.

— Як же ви не відчули, що валіза, яку берете, легка? Адже з літературою мусіла б бути важка? — запитала я Мартоса.

— Я так зрадив, — пояснював Мартос, — як побачив чорну валізу перев'язану шворкою та ще й посередині лавки, що не відчув її ваги.

Прийшовши трохи до себе після здивування, я раптом зайшлася нестримним сміхом.

— Добре вам сміятися, а мені загрожує в'язниця за крадіж, — сказав Мартос, також сміючись.

— Але ж нам усім це загрожує за співучасть, — відповіла я, стримуючи сміх.

Треба було якнайскорше знайти спосіб позбутися "слідів злочину". Притягли з суду Андрія, розшукали Коринецького і почали радитися, що робити.

Перший проєкт — вкинути валізу в річку Сулу — відкинули. Вирішили одвезти валізу назад на двірець і там її непомітно залишити, не зголошуючи в залізничній адміністрації, щоб не виявилась причина фатальної помилки. Отже так і зробили. Цим разом ми з Андрієм поїхали наперед з валізою. На станції висіли як звичайні пасажири, що поспішають на потяг. Перейшли першу велику галю і увійшли в малу, яка вела уже на перон. В цій галі Андрій оглянувся навкруги і поставив валізу в кут. Після цього ми спокійно вийшли на перон. За нами поспішали Борис Мартос і Коринецький.

Верталися додому пішки, бічними стежками, що були занесені глибоким снігом. На кожному кроці ми застрягали в глибоких кучугурах, з яких ледве витягали ноги.

Згадуючи пізніше цю нашу пригоду, ми зрозуміли, що повертати таким способом було небезпечно. Кожний, хто побачив би нас на прогулянці по дорозі, що по ній могли плигати тільки хіба зайці, запідозрив би якусь нелегальну комбінацію.

* * *

Обидві родини Лівичьких утримували дружні сусідські відносини. Навіть грізний голова дому, Миколай Іванович, любив ранком, по росі, пройтися до сусідів, які вставали як робочі люди дуже рано і рано снідали. Він любив

поговорити з кузеном на господарські теми, порадитись з ним. Миколай Васильович мав у цих справах великий досвід і довів свій маєток до вірцевого стану.

Після сварки з Андрієм Миколай Іванович часто виїздив з дому і довго не повертався.

Одного ранку, на другий день після повороту з Золотоноші, він, не поспідавши, пішов провідати сусідів.

А дома мама Наталія Петрівна метушилась, вставши вдосвіта, щоб приготувати чоловікові якнайліпший сніданок. Ми з Женею прокинулись від чудових пахощів свіжого печива. А коли вийшли до їдальні на сніданок, на столі вже було повно всяких запашних пундиків і серед них улюблені книші з кропом для Миколая Івановича.

Батько прийшов, як завжди, насуплений. Випив шклянку чаю, покуштував книша і відсунув.

— Ти б, Наташа, повчилася у Ольги Василівни, — сказав незадоволеним тоном, — от я зараз їв книші у неї. Ото книші! Куди твоїм!

Мама трохи не вдушилась теплим шматком книша.

— А скільки ж ти їх з'їв там? — спитала, ледве стримуючи сміх, — може вже місця нема? Бо це ж ті самі. Я послала гостинця Олі.

Миколай Іванович мовчки обвів присутніх поглядом. Діти, не зважаючи на страх перед батьком, порскнули сміхом. А мама навіть хусточку витягла, щоб сльози витирати, так сміялась.

Миколай Іванович не витримав і сам розсміявся.

Марія Лівичька

ТРЕТЯ ГЕНЕРАЦІЯ ВІДШУКАЛА СКАРБИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ВЕСІЛЛЯ

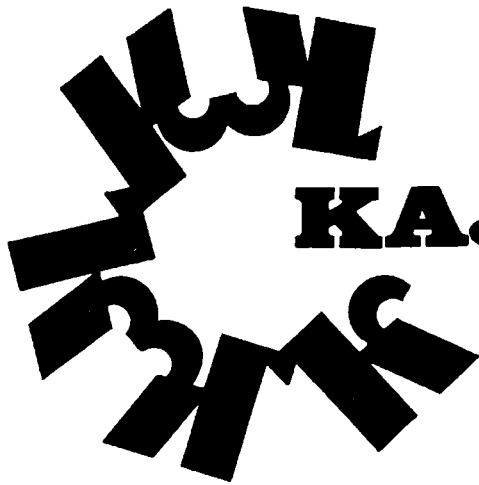
Редакція "Нашого Життя" одержала листа від Ніни Квашинської, в якому вона в поетичній формі описує весілля дочки членки 112 Відділу СУА, референтки зв'язків Філядельфійської Округи пані Лесі Бервецької. Особливо підкреслила пані Квашинська те, що весілля відбулося згідно з традиційними українськими звичаями. Ось як воно виглядало:

Молоді просили дозволу та за все дякували, впавши на коліна перед батьками. Батьки, які кінчали свій обов'язок, давали цю згоду, благословляючи молодих іконою. Тоді разом з священником підходили до тетраподу, перед яким стали на рушничок, та й руки пов'язали їм рушничком. Молодих обсіпали пшеницею, зустрічали, дбаючи про українські традиції, вітаючи хлібом — сіллям. Гості подивлялися коровай. Кожний з гостей дістав у вишиваній серветці шишку. Молодій розплітали косу, а її вінок взяли дружки, які молоду пов'язали хусткою. Останній танець дружки перетанцювали з молодницею.

Таке, з опису Ніни Квашинської, було вінчання Єлисавети з Стефаном Антоліком, а відбулося воно 25 вересня 1976 р.

Молодій парі складають бажання многих і щасливих літ, пересилаючи з тієї нагоди 25 дол. на пресовий фонд "Нашого Життя"

**Членки 112 Відділу СУА, Варрінгтон
голова Ніна Квашинська**

КАЛЕЙДОСКОП ЖІНОЧОГО ЖИТТЯ

Опрацювала Світлана Луцька-Андрушків

УКРАЇНА

- 11 листопада 1976 прийнято до Спілки письменників України поетесу Оксану Лучук Сенатович. Народилася вона 2.1.1941 року в Бережанах. Закінчила Львівський політехнічний інститут та працює методистом у Будинку художньої самодіяльності профспілок Львівщини. О. Сенатович авторка книжок "Стебло" (1968), "Червоні лелеки" (1970), "Вісім сотень колобків" (1972), "Не виростуть хлопці без дощу" (1974).

- Працівники Інституту гідробіології при Академії наук УРСР, доктор біологічних наук Ольга П. Оксіюк та кандидат біологічних наук Ольга Г. Кафтаникова, були відзначені премією імені М. Г. Холодного за монографію "Водорості та безхребетні каналів". Ця праця є першим зведенням матеріалів про закономірності розвитку водоростей та безхребетних у штучних водотоках. Теоретичні опрацювання О. Оксіюк і О. Кафтаникової знайшли безпосереднє застосування в практиці гідротехнічного будівництва в каналах Дніпро-Донбас і Дон-Оскал. Праця появилася російською мовою і становить ще один приклад русифікації на Україні.

- Згідно з опублікованими даними, в Радянському Союзі нараховується коло 20 мільйонів неодружених молодих людей (у віку 20-40 років). Одночасно завважується низький приріст населення. Народжується приблизно 18 немовлят на тисячу мешканців. Не зважаючи на те, що кожного року одружується майже 2.5 мільйонів людей. — кількість розлучень перевищує 600 тисяч річно. У Києві тільки 5-7% тих, що вступають в стан подружжя, мають окреме помешкання; лише 20% отримує окрему кімнату від родини одного з подружжя. Понад 70% живе в робітничих гуртожитках або іншого роду інтернатах.

- Великою популярністю втішається капеля бандуристок Львівського будинку культури працівників торгівлі "Галичанка". Капеля заіснувала 1958 р. У 1968 році здобула звання народної, а в 1969-70 звання лавреатів республіканських фестивалів мистецтв. Під звуки бандур виконують, крім українських народніх пісень, твори радянських композиторів та класичні речі, наприклад

"Колискову" Моцарта, "Вечірню зірку" Шумана, "Бажання" Шопена тощо. Бандуристки відбули турне по Радянському Союзі й Польщі, де стали переможцями в конкурсі народної пісні. Тепер готуються до поїздки по Мадярщині й до свого ювілейного тисячного концерту.

- Ніна Федорова, випускниця Київського інституту кераміки і скла від 1946 року очолює лабораторію Київського зонального науково-дослідного інституту експериментального проектування. Лабораторія займається художнім декоруванням архітектурних споруд. Опираючись на традиціях українського народнього мистецтва, шукає нових форм кераміки з метою урізноманітнити архітектуру. Н. Федорова впровадила у виробництво нову рецепту червоної глязури. Її останні вироби, які є декоровані поливами відновлювального вогню і збірчастими емалями, — нове оригінальне явище в українській майоліці.

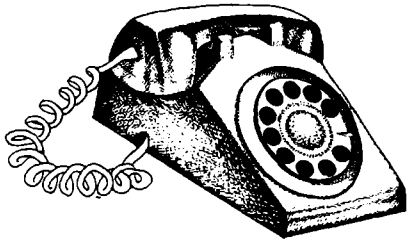
КАНАДА

- Іванна Карасевич, відома українська канадська артистка сцени й телевізії, наспівала довгограючу пластинку, яка включає її улюблені українські пісні ("Верховино", "Нащо мені чорні брови", "Ой не ходи Грицю", і т. п.). І. Карасевич недавно закінчила виступи в музичній п'єсі "Від Берліну до Бродвею", яка від кількох тижнів з великим успіхом проходила на сцені Манітобського Театрального Центру.

- Торонто. З осени 1976 року діє при Українському Домі цілоденний український дитячий садочок. Садок користується дуже вигідними приміщеннями і відповідними приладдями. Проводять його фахові садівнички Ірина Горіх, Надя Лучків і Дарка Хандон. Професійним дорадником є Ірина Баєр. Заняття відбуваються від 8 години ранку до 6 вечора кожного дня, крім суботи й неділі. Приймається дітей від 2 1/2 до 5 років життя.

США

- У листопаді 1976 року відбулася у Філядельфії мистецька виставка, в якій взяло участь п'ять мисткинь: Слава Геруляк, Ірина Феденишин, Слава Гнатів, Наталія Содоль-Дзядів та Христина Головач-Дебаррі. Всі мисткині є членками Об'єднання мистців українців в Америці.

Тільки між нами і телефоном ...

Фарисейство

На Різдвяні свята поїхала я до моєї сестри, її дочки та внуків. Зайшла дискусія про одне оголошення, яке звучало: щось там купити на "Giftmas". Спочатку ми майже всі осудили таку примітивізацію Різдва Христового; потім ми погодилися, що воно добре окреслює розуміння та трактування цього Свята на північно-американському континенті. Вже пізніше ми почали добавувати в цьому також і можливе глибше значення, якщо жест подарунку ближньому пов'язаний з бажанням зробити йому приємність, добро чи й жертву для нього. Все ж таки і причиною самого приходу Христа була жертва для добра людства.

Остаточо ми майже всі погодилися, що навіть і такий простий акт, як давати подарунок, може мати глибше значення, якщо по обох сторонах є таке бажання та схильність шукати глибшого змісту, чи й звичайної вдячності, навіть за усмішку.

Ось так ми майже перейшли з цієї матеріалістичної інтерпретації "Giftmas" — до свого власного пояснення змісту. Та ось 14-літня дочка моєї племінниці внесла новий елемент до дискусії.

Вона: — Цікаво, чи те, що в нашій церкві четвертину недільної відправи присвячується грошовим справам (даткам, робленням вареників), також має глибше значення, а може й потребу?

Після такої заяви спершу всі замовкли. Був звичай, що при дітях церковних справ не критикується. Та тут уже годі було кудись повертати.

Вона: — Ми кожного року чуємо проповідь на тему митаря і фарисея. Кожного року підкреслює священник, що самохвальба фарисея є не похристиянському. А після цього ми змушені слухати довжелезні списки людей, які дали датки: на опал, на річну вкладку, на дах, на лавку, на свічку, на муку до вареників та інше. Чи ми для того їдемо годину до церкви, щоб слухати фінансовий звіт?

Нам усім стало трохи прикро, бо зауваження

молодої людини було правильне. Ми їй пояснили, що це все також жертви, жест доброї волі.

Вона: — Давно чую, що давати гроші в конверті з нашим прізвищем є потрібне для податкових виказів. Добре, нехай буде так. Тоді це справа між комітетом і даною особою. Але навіщо пізніше публікувати списки людей, і хто, і на що, і скільки дав піврічно чи річно? Чи не є це в догоду нехристиянській амбіції тих, які хочуть похвалитися, що вони більше дали? Чи не тому о. парох ці списки друкує?

Це правда, що ці списки завжди є для публічної заохоти. Це правда, що слухати кожної неділі про гроші і гроші не допомагає нашій душі, нашим християнським потребам. Та, мабуть, ми старші вже привикли й мовчазно сприймаємо цей факт. А молодші не завжди сприйматимуть. Може й тому ми втрачаємо молодших із наших парафій, бо сама парафія чи парох їх відштовхують таким способом. Навіть бізнесові інституції не говорять так часто про гроші, як не раз у наших церквах.

Замість для душі, ми робимо багато для піддержки фарисейських амбіцій одиниць, а не даємо їжі для потреб душі в цій місці, раз у неділю, де це повинно переважати все інше.

Любов Калинович

ДРУКАРСЬКА ПОМИЛКА В ЧИСЛІ ЗА ГРУДЕНЬ 1976 Р.

Любов Калинович радила купити по розкішному примірнику **Д. Чижевського** "Історія української літератури". Замість того, видруковано **Д. Чировського**. Просимо поправити і вибачити.

Ах, цей друкарський чортик! Але, може він цього разу заповів якусь майбутню працю, яку напише наш молодий вчений Чировський. Жарт, жартом, але помилка звернула на себе увагу багатьох наших читачів, а це свідчить, що уважно читають "НЖ"; а коректори, хоч теж уважно читають, але в поспіху таки можуть щось проминути.

ПОДЯКА ЗА ДАРУНКИ КРАМНИЧЦІ ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ

З подякою подаємо список Відділів СУА і осіб, які склали дарунок до крамнички при Українському Музеї в Нью-Йорку:

Округа Нью-Йорк: Відділ 64, 89;
Округа Нью-Джерсі: Відділ 65, 71;
Округа Філядельфія: Відділ 11, 13, 43, 44, 59;
Округа Чікаго Відділ: 84, 110;
Округа Дітройт Відділ: 5, 56, 37;
Округа Клівленд: Відділ 116;

Округа Півн. Нью-Йорку: Відділ 49, 46, 47, 68;
Округа Півд. Нью-Йорку: Відділ 99;
Округа Нової Англії: Відділ 93;
Пітсбург Відділ: 27.
Окружна Управа СУА в Нью-Джерсі.
Тетяна Цимбал з Філядельфії,
Катерина Кузьма з Ньюарку.

Просимо заздалегідь вибачення, коли б хтось був у списку пропущений.

50-ЛІТТЯ КУРЕНЯ "Ті що греблі рвуть"

ВІД РЕДАКЦІЇ

Відзнака пластового куреня "Ті що греблі рвуть".

"Ті що греблі рвуть" — це найстарший пластовий курінь. Він саме відзначає 50-ліття свого існування. Містимо допис про цей курінь не тільки з уваги на таку круглу дату, але теж і передусім тому, що з того куреня вийшло багато заслужених громадських діячок, а в нашій організації, Союзу Українок Америки, працювало і працює багато колишніх і теперішніх членок того куреня. Займають вони пости в Головній Управі СУА, у Відділах та в Редакційній Колегії "Нашого Життя". Надіємось теж, що й у майбутньому його членки підсилуватимуть лави активного жіноцтва в усіх ділянках громадського й культурного життя.

Поглядаючи на залю, де відбувалися святкування 50-ліття Куреня "Ті що греблі рвуть", відразу можна сказати про життєву дорогу Куреня. Часи таємного Пласту і воєнні роки причинили Куреневі перерву в допливі членів. Значну кількість творять члени, що покінчили на еміграції своє юнацьке пластування.

перейшло".* Для оформлення курінної традиції послужив твір Лесі Українки "Лісова пісня" і фолкльор гуцулів.

Вийшовши із пластового юнацтва, "Греблі" зосередили свою працю над молоддю юнацького віку. Від впорядниць до чоловічих постів видніла "Гребля". Пластові табори стали осередною точкою у виховній праці Куреня. В горах

*Пластовий табір на Соколі 1927 року, організований куренем "Ті що греблі рвуть".
Plast Camp at Sokil near Pidliute organized by the women's scout group "Ti, shcho hrebl'i rvut" in 1927*

Доля так покерувала, що "Греблі" єдиний жіночий курінь, що відновився поза Україною. Уже на американському континенті включилися у його ряди члени Куреня "Ластівки", що постав у Львові 1929 р., і "Санітарки" (1928 р.). Курінь "Ті що греблі рвуть" постав 1926 року у Львові, а повна його назва була: "Ті що греблі рвуть на застоєлих водах громадського життя". Така претенсійна назва віддзеркалювала тодішню політичну ситуацію в Галичині. "Нарід не хотів виректися самостійності на своїх землях, провідні чинники шукали форми, щоб керувати національним життям; колишні вояки визвольних армій перебрали на себе завдання керувати народним спротивом окупантів" (із історії Куреня).

Цікаво, що коли на еміграції прийшли нові члени до "Гребель", для них назва Куреня сходилася із зберіганням і плеканням традиції. "Шануйте і сокотіть старовіччину (традицію), дбайте, щоб вона вічно жила з вами. Знайте і пам'ятайте: як дерева землі держаться своїм корінням, отак і люди держаться своєю старовічиною, пам'ятають про неї і оточують те, що з давен-давна було й на покоління

Гор'ячих таборова оселя "Сокіл" шумом своїх соснових дерев може розказати, як багато праці вклали табори "Гребель" у розбудову й прикрашення цієї оселі.

Інтелігентні, з громадським почуттям членки старалися поступати у своїй праці стосовно до потреби часу. З виховною метою переходили до ведення інструкторських таборів, до ідеологічних вишколів молоді. Угрупування при видавництві "Вогні" по розв'язанні Пласту 1930 року, що його співосновницями були "Греблі", — ширило серед молодих людей ідею патріотизму, громадського обов'язку, політичного знання. Концепція збройної сили завжди була на увазі Пластового Центру (у проводі якого теж були "Греблі"). "Греблі" включилися в санітарний вишкіл, що його вели українські лікарі у Львові.

Продовжували діяльність і за 23-місячної большевицької окупації, що була "пластуванням" іншим: передавали вістки, переходили через зв'язкові пункти.

Продовжували діяльність і за часів німецької окупації, використовуючи всякі можливості праці із молоддю.

Пластові друзі й подруги, що включилися в революційну і збройну боротьбу з ворогом України, ніколи не втратили контакту із своїми подругами "Греблями".

Коли маси української еміграції поселилися в усіх країнах світу, великою потребою стала українська мова і українська родина. Багато "Гребель" із фаховим знанням пішли в "Рідну школу", або включилися у працю Союзу Українок. Дитячий словник для маленьких дітей вийшов із почину "Гребель"; одинокий пластовий юнацький журнал у світі редагує "Гребля"; редакторкою жіночого журналу СУА є "Гребля".

Члени Куреня "габи" (за гуцульським говором — хвили) "бентежать тихі води"; "Гей руп" — клич робітників, коли щось тяжке підносять, або зрушують, прийняли своїм кличем.

"Пластун помагає іншим" — третя точка Пластового закону — все була практикована Куренем. Юнацькі гуртки, що їх впорядниками були "Греблі", опікувалися стрілецькими могилами, переводили збірку на інвалідів, захоронки. А коли українські землі знайшлися у центрі воєнних дій другої світової війни, "Греблі" "помагали іншим" — вони співпрацювали в організуванні "Червоного Хреста" в Галичині, помагали у перехідних пунктах полоненим.

Під свою спеціальну опіку в голодному й холодному Львові 1941 року взяли сиротинці. Помагали пакувати пачки політв'язням, висилали різдвяні дарунки "остарбайтерам", людям насилу вивезеним на роботу до Німеччини, чи молоді, що її німці із шкільної лавки взяли до протилітунської оборони. І то був час, де не було транспорції, день

скорочений воєнними обмеженнями руху в місті, репресії окупанта над місцевим населенням були на порядку дня. "Греблі" дружнім зв'язком подавали собі вістку і ставали на допомогу.

Остання організована акція на Рідних Землях Куреня "Ті що греблі рувуть" — це було прощання пластунів-друзів, що йшли на військовий вишкіл до "Української дивізії". Медаликом Матері Божої, що на звороті мав виритий тризуб і пластову лілейку, ми бажали їм щасливого повернення з війська.

Наприкінці хочеться сказати, що "Греблі" організували в Канаді й Америці видатну матеріальну допомогу для видання "Енциклопедії Українознавства", запрягаючи до цієї праці юнацькі Курені Канади і мобілізуючи датки від Громадянства.

Заходом Куреня вийшла гарна збірка поезій Тараса Шевченка в перекладах на чужі мови із репродукціями його образів, в той час, коли ні в Україні ні на еміграції в повоєнних часах ніхто видавати книжок не збирався.

Також за стараннями Гребель вийшла в Мюнхені 1951 року книга нашого відомого мовознавця проф. Юрія Шереха (Юрія Шевельова) "Нарис сучасної української літературної мови".

"Гей руп" кликали Греблі одна одній і з'їхалися в числі 65 відсвяткувати своє свято й посвятити курінний прапор, що його довели до реалізації старші пластунки старшого пластунського Куреня "Ті що греблі рувуть".

І. Ч.

*Ломацький Михайло "Країна чарів і краси" вид. Париж 1959 р. ст. 49.

НАША РЕПРЕЗЕНТАНТКА НА БАЛЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

Як кожного року, так і цього, відбудеться у Філадельфії традиційний уже Баль Української Преси. Влаштує його Фінансова Комісія СФУЖО враз із Спілкою Українських Журналістів. Відбудеться цей баль 5 лютого у Філадельфії в Залі Менор Джуніор Каледжу Сестер Василян. Під час балю, теж уже традиційно, відбувається конкурс на краль і князівен української преси. Кандидаткою від "Нашого Життя" на цьогорічному балю буде Ліда Семушак, дочка членки 1 Відділу СУА в Нью-Йорку.

Ліда є студенткою Академії св. Юра в Нью-Йорку, активною пластункою, курінною 30-го куреня юначок, сестричкою роя, який носить поетичну назву "Чарівні братки".

Особливо замилювана в музиці, грає на гітарі, співає у шкільному хорі та належить до співучого ансамблю "Промінь", який веде Богданна Волянська. В школі є теж членкою спортової відбиванкової дружини.

Шість років була учасницею балетної школи Роми Прийми.

Нас особливо цікавить те, що Ліда

Ліда Семушак — репрезентує "Наше Життя" на балю Української Преси 1977.

Lida Semushak — representative of "Our Life" at the Press Ball 1977

є редакторкою шкільної газетки, яка видається англійською мовою, але теж членом редакції української шкільної

газетки "Переможень" та співпрацює при видаванні шкільного річного альманаху.

Бажаємо нашій репрезентантці успіху не тільки на Балю Української Преси, але й у її суспільній діяльності та й особистого щастя.

СПРОСТУВАННЯ НА ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД

У "Нашому Житті" ч. 10, листопад 1976 на стор. 7 помилково подано ім'я І. Трачук має бути Ольга Трачук — Бронкс, Нью Йорк

ПРОПУЩЕНО

10 дол. — Галина Білик (чл. 71 Відд.) в річницю смерті св. п. Олени Лотоцької.

На Запасний Фонд (НЖ ч. 10 ст. 19) у списку поодиноких осіб, які жертвували по 10 дол. замість Назаревич (23 Відд.) повинно бути Назаревич.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!

Із Святом Різдва Христового і з Новим Роком щиро вітаємо найкращими побажаннями основницю і першу голову нашого Гуртка Наталю Чапленко, Гуртки книголюбів на терені Америки й Канади та всіх наших приятелів-книголюбів.

А в десятиріччя існування нашого Гуртка складаємо 25.00 дол. на "Запасний фонд" "Нашого Життя".

Христос Родився!
Гурток книголюбів США
в Нью-Йорку

У час Різдвяних та Новорічних Свят вітаю християнським привітом "Христос Родився! — Славте Його!" почесну членку мисткиню Марію Хомин Курц та членок 112 Відділу США у Варрінгтон, Па.

Ніна Квашинська

Порадник народнього мистецтва

Про походження рушника

Виявляється, що вишиваний рушник в українському побуті має не тільки ужиткове значення. Знаємо про його декоративність, бо ним прикрашували ікони і образи видатних людей. Але найбільш важливе, мабуть, це його значення обрядове. Адже рушника вживають у різній формі на весіллях і похоронах, на рушнику уставляють хліб і сіль, якими вітають визначного гостя. Звідкіля походить це його значення?

Олександра Різник

Недавно появилась у нашому журналі велика стаття Люби Волинець п. н. "Українські народні декоративні рушники в мистецтві та в обрядах". Н. Ж. ч. 3, 4, 5 1976. Там загадані всі обрядові функції рушників. Можна доповнити це твердженням із праці проф. Г. Павлуцького "Історія українського ронаменту". Київ, 1927. Автор у свою чергу покликається на думку відомого московського мистецтвознавця Стасова, який уважає, що на давніх речах релігійного призначення орнамент є звичайно вишитий, а не

тканий. Це зрозуміле. Символи, що їх уживали у давнину — як сонце чи свастика — легше відтворити голкою, як на ткацькому станку. Проф. Г. Павлуцький додає:

"Уже за дуже стародавніх часів рушники, що становлять і досі головну масу речей вишитих, чіпляли на деревах, як виконувано релігійні обряди; і це були святі приносили, знак обожування, жертва".

Ось і розв'язка походження рушника. Це була одна з форм поклону для божества, що його наші предки складали на лісовій поляні. Рушник прикрашували визерунками, що мали значення символів. Цими знаками добра і щастя старались переблагати божество й берегти себе від лиха.

З усіх ужиткових частин одягу чи хатнього устаткування рушник найбільше годився для тієї цілі. Хоч вишивані символи знаходились і на інших речах хатнього вжитку, проте рушник можна було найкраще примінити при різних нагодах.

Л. Бурачинська

КРАМНИЧКА ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ ВІДКРИТА:

середа: від год. 1-5
п'ятниця: від год. 3-7
субота: від год. 1-5
неділя: від год. 1-5

203 Друга Ев. Нью-Йорк, Н. Й.

ЦІЛИЙ СВІТ ВЕЛИКА ШКОЛА

Казки для дітей награні на ленті

У виконанні артистки **Катерини Бранки Кривуцької**
Музичне оформлення **Марії Лончини-Лісовської**
Мистецьке оформлення — **Едварда Козака**

Ціна касетки 5.- дол. При закупі 10 і більше примірників 4.-дол. за касетку.

Замовляти:

Головна Управа США
UNWLA
108 Second Av.
New York, N.Y. 10003

Zirka Clark
або 27-37 Warwick
Bloomfield Hills, Mich
48013

ПОДЯКИ

23-го жовтня д-р **Карпінська** виголовила доповідь в I Відділі на тему: "Українська жінка в літературному житті". Свій гонорар в сумі 10.00 дол. д-р Карпінська передає на пресовий фонд "Нашого Життя"

Управа та всі членки I Відділу сердечно дякують д-р Карпінській.

Замість квітків вступу на концерт піаністки Таїси Богданської 10-доларову цеглину на Український Музей складають

Марія і Володимир Барагури
Будгейвен, Н. Й.

Як неприйнятій зворот коштів подорожі голови Окружної Управи Нью-Йорку, п. **Марії Томоруг**, на річні Збори 89 Відділу в Кергонксоні, складає на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 20.- дол.

89 Відділ в Кергонксоні

З нагоди свого 80-ліття, п. **Наталія Ходновська** почесна членка і відзначена на річних зборах 12. 5. 1976 р. за жертвенну працю, складає через 89 Відділ в Кергонксоні — 20.- дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Ольга Салук за Управу 89 Відділу

З нагоди дев'ятдесятих уродин моєї Найдорожчої Мами **Антоніни К. Городиської** складаю 25.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя" а Соленізанти бажую здоров'я і многих літ життя в крузі люблячої рідні.

Ірина Г. Іванчишин

Складаю подяку Управі і членкам 47-го Відділу за Служби Божі та співчуття з приводу смерті моєї Мами **Анни Петришин**. Пересилаю на Запасний Фонд журналу "Наше Життя" 20.- дол.

Олена Довгалюк — чл. 47-ого Від. Рочестер

М'яв...

(Усім любителям котячого роду)

Від Редакції: Одна з наших читачок переслала нам листа, якого вона отримала на Різдво від свого Мурка. Вона вважає, що її Мурко унікальний кіт — найгарніший і наймудріший з усіх котів (подібно, як і Ви думаєте про свого). Будь ласка, вирішіть самі: чи Ваш котик не говорить Вам подібно, як Мурко.

ДОРОГА РОДИНО!

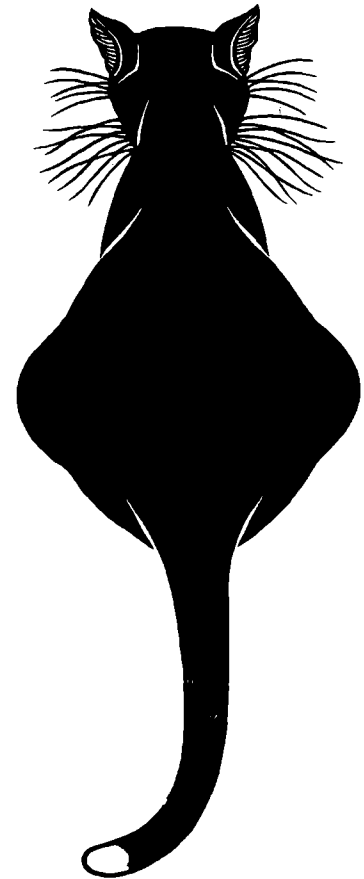
Минулого року Ви відзначили моє перше Різдво між Вами, щедро обдарувавши мене дарунками. Це гарний звичай і я також хотів би подарувати Вам щось гарне, але я нічого не маю. І тому я дарую Вам лише це гарне слово до Вас. Бож відома річ, що я, Мурко, вивчив українську мову скорше, як Ви англійську і котячу, та розумію Вас багато краще, як Ви мене. Правда, мушу сказати, що Ви виїняткові інтелегентні і тому навчилися дещо з котячої мови.

Я довго думав, як мені властиво звертатися до Вас: дорогі господарі, дорогі співмешканці, дорогі... І рішив, що Ви таки моя родина. Бож Ви самі знаєте, що властивим господарем хати і Вас усіх є таки я — Мурко. Співмешканці — це знову же дуже неособисте і не визначає стосунків між нами. Бож ми не тільки живемо в одній хаті, ми живемо як члени родини. Я, звичайно, добре розумію, хто після мене має найбільший авторитет і останнє слово в хаті. Але, мусите признати мені, що я тракую Вас усіх однаково. Воно і не може бути інакше. Ви ж усі є дуже чемні, всі слухаєте мене і ні в чому мені не заперечуєте. Я

дуже щасливий, що все так гарно склалося між нами та що я ніколи не був змушений шипіти на Вас. За те, що Ви чемні, я усіх Вас дуже люблю і стараюся на кожному кроці свою любов Вам показати: дозволяю носити себе на руках, навіть чесати проти шерsti, робити манікюр, цілувати в ушка і носик та бавитися тоді, коли я маю на це охоту. Правда, Ви часом надуживаєте моє добре серденько і витягаєте мене з теплого кошика, щоб пестити і пригортати якраз тоді, коли мені збирається на сон. Але, це єдина Ваша маленька нечемність і тому я не гніваюся на Вас.

Я зі свого боку обіцяв бути і далі чемним: спати у Ваших ліжках, ходити по столах, залазити до шаф і шуфляд і витягати з них, що мені сподобається, а якщо Мама ненароком поставить великий кусок м'яса не там, де треба, скоштувати маленький шматочок; ходити на проходи, коли мені забagnetся; ховатися від Вас по кущах і вдавати, що я Вас не чую, коли ви мене кличете; робити Дідусеві велику приємність і будити його вранці; дозволяти Татові бавитися зі мною під столом; розповідати Доньці мої котячі сни серед ночі; лазити по Мамі, як по дереві та сидіти в ней на шиї так довго, як довго мені схочеться, а зокрема на зпазити тоді, коли вона мішає варехою щось смачне у великій мисці; гострити пазурчики на фотелях і канапах і багато, багато іншого, за що Ви мене любите і чим Ви тішитесь!

У Різдвяну ніч, коли всі сотворіння говорять людською мовою, говорю і я до Вас. Я Вам бажаю, щоб усі Ви були здоровенькі як я, щоб усі мали таку гарну шкірку як я, м'явкали,

Яків Гніздовський: Kim-Сімон (лінорум).

Yakiv Hnizdovskyj. Cat.

коли на це є лише серйозна причина, не шипіти одне на одного і шанували та любили себе взаємно так, як усі шануєте і любите мене!

Ваш Мурко

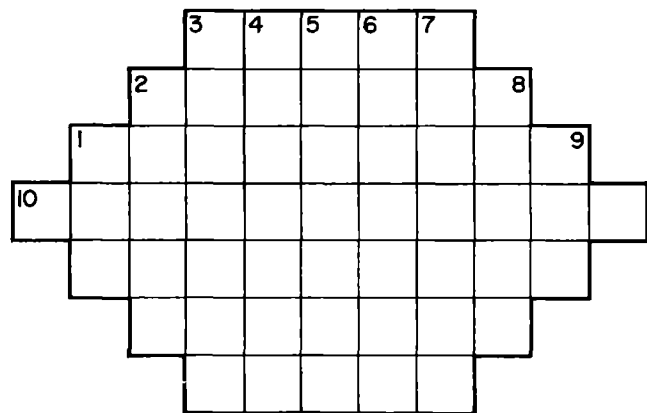
ПОДУМАЙТЕ — ВІДГАДАЙТЕ

ДОЗЕМО:

1. тріумфальний вигук
2. славний бій визвольної війни
3. ломити церковні заповіді
4. отаман української революції
5. Дніпро
6. потрібне державі
7. стояв на чолі одного з українських урядів
8. оплата шантажистам
9. панував у час визвольної війни

ПОЗЕМО:

10. президент вільної України

Вісті з Централі

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕКИ ЖУРНАЛА "НАШЕ ЖИТТЯ"

заплановано в СУА

Запасний Фонд у висоті 50,000 дол.

За м. ГРУДЕНЬ 1976 р. зложили:

Окружні Управи і Відділи СУА	34,912.78 дол.
Поодинокі особи	6,244.14 дол.
Разом	41,156.92 дол.

ПОДБАЙТЕ ЗНОВ ПРО ВІДПОВІДНИЙ ДАТОК!

На Запасний Фонд "Н. Ж" впродовж м. грудня 1976 р. наспіли такі пожертви:

ОКРУЖНІ УПРАВИ І ВІДДІЛИ:

500 дол. — Окружна Управа — Дітройт
200 дол. — 89 Відділ — Кергонксон —
(в річницю смерті св. п. Олени Лотоцької)
109.50 дол. — 59 Відділ — Балтімор
По 100 дол. — 63 Відділ — Дітройт —
71 Відділ — Джерзі Ситі — 82 Відділ —
Бронкс, Н. Й.
По 50 дол. — 55 Відділ — Лос
Анджелес — 56 Відділ — Дітройт — 91
Відділ — Бетлегем
25 дол. — 57 Відділ — Ютика
10 дол. — 76 Відділ — Воррен.
25 дол. — Гурток Книголюбів — Нью
Йорк

Разом 1,319.50 дол.

ПООДИНОКІ ОСОБИ:

50 дол. — Михайлина Пилипець — Ро-
честер
25 дол. І. Іванчинин — Бронкс, Н. Й.
20 дол. Олена Довганюк (47 Відд.) —
Рочестер
10 дол. — Марія Жовнірович (47 Відд.)
— Рочестер
70 дол. — жертву проголошено в
листі "Замість квітів"

Разом 175 дол.

Поля Книш
фінансова секретарка

НА СТИПЕНДИЙНУ АКЦІЮ СУА ЗЛОЖИЛИ В ЛИСТО- ПАДІ 1976 Р.:

По 200.00 дол.:
Василь Левицький, Фінікс
Окружна Управа СУА на Новій Англії з
переведеної збірки, зложили:
По 50.00 дол.
Український Нар. Дім в Нью Гейвен, 66
Від. СУА, Нью Гейвен. Пво Зубрицькі,
Вотерберрі
По 20.00 дол.:
І. Гутникевич
По 5.00 дол.:
І. Стратичук, М. Шайдицький, М.
Чайківський, І. Лодинський, М.
Гурський, Лідія Фіцалович, всі з Нью
Гейвен
По 150.00 дол.:
Ірина Кливак, Кліфтон
По 75.00 дол.:
Дарія Хухра, Кергонксон

Разом 625.00 дол.

НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД ВИХОВНОЇ КОМІСІЇ.

Запрошені на Виховну Конференцію,
яка відбулася у Вашингтоні 21 листо-
пада 1976 зрештучували зі звороту
коштів та гонорару, жертвуючи від-
повідні суми на Видавничий фонд
Виховної Комісії СУА. І так: Анастасія
Смеречинська жертвувала суму 72.50
дол., Д-р Богдан Цимбалістий
жертвував суму 50.00 дол.

Дякуємо!

РЕЗИГНАЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ РЕФЕРЕНТКИ СУА

Екзекутива СУА повідомляє, що з
груднем 1976 року Ірина Захарко
зрештучувала з посту організаційної
референтки СУА через перенесення її
на постійний побут до Теннесі.

Приймаючи з жалем резигнацію І.
Захарко, Екзекутива СУА складає їй
щире подяку й вислови признання за
жертвенну і віддану працю для добра
організації.

ПРИКЛАД ГІДНИЙ НАСЛІДУВАННЯ

У минулому 1976 році ми
започаткували акцію придбання
фундаторів для передплат "Нашого
Життя" для осіб, які не спроможні самі
собі оплатити передплату журналу, а
також для висилки журналу нашим
людям у Бразилії, де болюче від-
чувається недостача українського
друкованого слова.

На наш заклик у минулому році
перший відгукнувся 3-й Відділ СУА у
Фінікс, Арізона, який оплатив 20
передплат "Нашого Життя", скла-
даючи на цю ціль суму 200 доларів. За
ним пішли інші Відділи СУА.

Цього року Голова 3-го Відділу
Катерина Росола знову, як і
попередньо, повністю піддержала
потребу поширення нашого журналу
та також інші потреби, які є в програмі
СУА. Пані Росола прислала щедру
"коляду" з допискою: "Прийміть від
нашого 3-го Відділу СУА ту скромну
"коляду" від нашого щирого серця і
зужиткуйте, як ми призначили, а саме:
1) 500 дол. на Музей СУА;
2) 200 дол. на передплати "Нашого
Життя" до Бразилії;
3) 100 дол. на Запасний Фонд "Нашого
Життя";
4) 100 дол. на Фонд "500" (пово-
ротцям зі Сибіру).

"Нехай ця наша "коляда" загреє,
допоможе і розвеселить тих, яким ті
гроші потрібні, так як радує нас, що ми
могли це зробити і післати тих 900
доларів".

Так щедрою пожертвою 3-й Відділ
започаткував новий 1977 рік.
Сподіваємося, що багато інших наших
Відділів піде цим слідом. Нехай щедра
коляда 3-го Відділу буде викликом
усім Відділам СУА, бо нема кращого
вчителя, як добрий приклад. Тож
просимо всі Відділи послішити з
передплатами "Нашого Життя".

Теодозія Савицька

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВАДЦЯТДЕВ'ЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ПЕРШЕ

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ — СЛАВІТЕ ЙОГО!

Управа Світової Федерації Українських Жіночих Організацій вітає Вас Сестри, цим найкращим християнським привітом, що став передвісником нової віри й Божої благодаті. Ми, розсіяні по світі, не маємо можливості доторкатись Рідної Землі та відчувати її материнське тепло, але всією душею відчуваємо її мученицький стогін, що продістається до нас устами матері в'язня Сергієнка — Оксани Мешко. Це нагадує нам, що Пречиста Діва Марія, породивши Сина, захистила Його від меча Ірода. А мати українського політв'язня кличе до всього світу з благанням:

— Рятуйте мого сина, бо він загигає!

Розпачливий голос Оксани Мешко — це зойк України, що повинен дійти до всіх, у кого ще б'ється українське серце. Всі ми повинні стати в її оборону. Тому в цьому 1977 році, проголошеному Роком СФУЖО, об'єднаймо всі у Божій благодаті та піднесім наш голос в оборону нашої поневоленої, але нескореної України.

Вітаємо Вас, Сестри, українською колядою:

*Ісусе Христе, о Божий Сину,
Глянь оком щирим на Україну!*

Стефанія Савчук — голова

Іванна Рожанковська,
Марія Квітковська,
Уляна Целевич,
Галина Петренко

— заступниці в США;

Марія Солонинка,
Люба Чайковська,
Віра Бучинська

— заступниці в Канаді;

Валентина Воропай, заступниця в Європі;

Ольга Горачук, заступниця в Півд. Америці;

Лідія Гаєвська-Денс, заступниця в Австралії.

1977 — РІК СВІТОВОЇ ФЕДЕРАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

До українського громадянства у вільному світі

Українське організоване жіноцтво, об'єднане у СФУЖО, стануло на початку 1977 року перед великими завданнями, а саме:

конечність дальшої оборони жіноцтва на Рідних Землях;

обов'язок участі у Світовій Декаді Жінки і Світовому Жіночому Конгресі 1980 з можливістю підносити справу оборони віри, церкви і поневоленої жінки України;

скликання 3-го Світового Конгресу Українського Жіноцтва, що має стати підставою для дії дальшого 10-ліття, в якому сповниться 10-ліття українського жіночого руху.

Беручи до уваги ці події, як і факт, що українське жіноцтво творить половину всієї нашої спільноти, до якої існування і розвитку дає вклад духової та матеріальної праці, і що Світова Федерація Українських Жіночих Організацій є репрезентативним і координуючим представником нашого організованого жіноцтва і творить напередодні свого 30-річчя історичний етап на шляху

українського жіночого руху, — представниці жіночих організацій, зібрані на пленарних нарадах СФУЖО у травні 1976 року у Філадельфії, схвалили проголосити 1977-ий рік — Роком СФУЖО.

Як світове жіноцтво не могло вичерпати всієї проблематики і завдань Року Жінки в 1975 році й перенесло його на просторинь цілого 10-ліття, так і ми стверджуємо, що минулий Рік Жінки, при всіх зусиллях нашого жіноцтва, не міг принести розв'язки всіх питань, пов'язаних із становищем жінки в Україні та вільної, але не вповні рівноправної українки у вільному світі.

Труд української жінки, яка піддержує свою церкву, школу й родину, культурні й харитативні організації — не є рвучий, але постійний, не є часто ефектовний, але конечний. Він проявляється однаково на українському, як на міжнародному терені, і заслуговує на те, щоб стати в нашій родині і громаді визнаним і оціненим чинником, розширити рамці своїх дій, а тим самим збільшити їхню ефективність.

Це завдання є в інтересі жіноцтва й усієї громади. Тому звертаємось із закликом піддержати РІК СФУЖО, якого територія, як і територія Року

Української Жінки 1975 обіймає всі країни поселення і дає змогу всім організаціям, групам і особам виконувати або піддержувати акції Року СФУЖО.

Стефанія Савчук — голова
Володимира Ценко — секретарка

Лідія Бурачинська — заступниця
Стефанія Бернадин — секретарка

НАША КАНДИДАТКА

Напередодні Балю Української Преси в США шукаємо кандидатки. Бож "Вісті СФУЖО" щороку таку висувають. Уже маємо їх цілий ряд, що були нашими "красунями". Щоправда дотепер ні одна з них не вийшла кралею балю, але ми любимо наших кандидаток і пишаємось ними.

Тепер представляємо нашим читачкам нову кандидатку: це Уляна Михайлюк із Філадельфії. Пам'ятаємо її ще малою дитиною, як спішила до школи СС Василянок на Ліндлей. Крім того, відвідувала школу українознавства й тут відзначилася, як декламаторка. А що в неї ще чотири сестри (вона найстарша), які теж уміють декламувати, то їх залюбки притягали до групових виступів. Сестри Михайлюківни вже відомі з різних імпрез!

Після початкової школи СС Василянок Уляна стала ученицею академії св. Василя Великого. У цьому році закінчила навчання з успіхом.

Що буде далі студіювати? Нелегко воно, коли вдома ще чотири сестрички. Але Уляна винахідлива. Є така військова програма, яка вишколює здібних молодих дівчат на лікарських асистенток. Уляну прийняли там восени, але через недугу мами, яка мала операцію серця, вона не могла студій почати. Треба було допильнувати хворої та й хатнього господарства. Отже студії почнуться з січня 1977.

Уляна мала ще й інше переживання. Цього року вдалося їй побувати на літніх курсах українознавства Українського Вільного Університету в Мюнхені. Там могла прослухати курс політичних наук (програма Мішігенського університету), курс української історії (проф. Кульчицький) і курс української літератури (проф. Чорній). Це дало їй дуже багато! А скільки молодих українок і українців з усіх частин світу зустріла вона!

Уляна Михайлюк — репрезентує Вісті СФУЖО на Балю Української Преси 1977.

А тепер буде репрезентувати нашу сторінку на Балі Української Преси. Щастя Боже!

ПРЕСОВА КОМІСІЯ СФУЖО

Пресова Комісія СФУЖО розпочала підготовку Конгресу, що має відбутися в травні ц. р. Голова Комісії Ірина Пеленська намітила плян, що його тепер виконують членки Комісії в Детройті — Олена Климишин, Дарія Бойчук, Фалина Любінецька, д-р Марія Квітковська. Крім того, ввійшли до Комісії представниці складових організацій — Н. Михайлишин (Союз Українок Австралії), Ніна Марченко (Організація Українських Жінок Вел. Британії) Віра Смерека (Т-во Українських Жінок ім. О. Теліги), Марія Барагура (Союз Українок Америки), Іванна Зельська (Ліга Українських Кат. Жінок Канади), Міра Повх (Український Зол. Хрест), Осипа Максимів (Організація Українок Канади).

ВКЛАДКИ ДО СФУЖО

У другій половині 1976 року вирівняли свої вкладки такі складові організації: Об'єднання Жінок ОЧСУ — 180 дол., Український Золотий Хрест — 144 дол., Організація Українських Жінок Вел. Британії — 38.99 дол., Організація Українських Жінок Бразилії — 16 дол., Об'єднання Українок Бельгії — 14 дол., Т-во Українських Жінок ім. О. Теліги — 14 дол., Об'єднання Жінок Просвіти — 10 дол. Щире спасибі!

ВІДЗНАЧЕНО ЕМІЛІЮ ОСТАПЧУК

23 червня 1976 Емілія Остапчук, громадська діячка з Ванкуверу, отримала високе відзначення Ордену Канади. Недавно згадували ми її прізвище з нагоди Світової Конференції Габітату у Ванкувері. Е. Остапчук входила в склад української делегації і завдяки її співпраці українській делегації вдалося виконати задумані виступи. Вітаємо Е. Остапчук із відзначенням!

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Марії з Охримовичів Антонович у Чикаго складаю 10 дол. на Орг. Фонд СФУЖО.

Лідія Бурачинська
Філадельфія

ПОДЯКА

Сердечно дякую Хвальній Управі 33-го Відділу СУА в Клівленді, Огайо і Високоповажаним Паням-членкам 33-го Відділу за вислови співчуття з приводу смерті моїх дорогих і незабутих братів **бл. п. Ярослава І Зенона Гусар** та за те що вони через Суспільну Опіку Відділу зложили 70 дол. на Музей СУА. Дякую всім і складаю 10 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Іванна Яремко Парма, Огайо

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXXIV

January 1977

No 1

Editor Marta Baczyński

CHRYSTOS RODYWSJA

With the coming Christmas Holydays sincere greetings to all Regional Councils to all Branches and to all members of Ukrainian National Women's League of America. We extend our best wishes for your success in community efforts and personal endeavors.

We greet our honorary President — Lidia Burchynsky. Our thoughts and sincere best wishes fly across the ocean to our homeland, to those who live in bondage, in constant fear for their lives or for the lives of their families. We pray that the Newborn Christ hear their cry, and give them freedom and happiness.

We extend Christmas Greetings and Best Wishes for a Happy New Year to all members of our communities.

The Executive Committee U.N.W.L.A.

Greetings from all over the World

For Christmas greetings, UNWLA received many warm wishes from Friends all over the world. Among these was a lovely set of handwoven placemats, a gift from Mrs. Domingo Santiago of the Philippines, Mrs. Santiago, delegate from the Philippines to the General Federation of Women's Clubs, was our guest along with Mrs. Marcos at a reception for delegates of the International Alliance of Women's Clubs in July, 1976.

We were delighted to receive greetings from Mrs. Adele Fisher of the Pan American Roundtable, who was our hostess at the International Tribune of Women in Mexico City in June 1975.

Other messages included best wishes from the Canadian National Council of Women, our hostesses at the International Council of Women's Conference in Vancouver, 1976. Miss Rosa Mayer of the West German Frauring sent us her regards. We hope to welcome her soon in the U.S., as a member of the Teacher's Exchange.

We have also received an invitation to visit Bogota, Colombia from the president of its Nat'l Council of Women, Mrs. Cecilia Pallini.

Mrs. Nzeako, Secretary of the National Council of Women in Nigeria and Mrs. Sheila Bauguart of Mauritius sent us warm regards.

We were also delighted to learn that many Belgian newspapers as well as the Netherlands PANORAMIC Magazine printed stories about our participation in the International Tribunal on Crimes Against Women (March 1976.)

Camille Huk Smorodsky
Public Relations

MARTA BACZYNSKY

THE SPIRIT OF CHRISTMAS

Last Christmas I took a fruit cake and a bottle of sweet wine and went to play a holiday call on a friend.

Although the difference in our ages spanned through more than half a century, I loved my friend, a neat little woman, whose outlook on life was as refreshing as it was wise. In our society of way-out habits, gropings for the unknown and stumbling over our own inadequacies and insecurities, her stand was solid and firm.

"Be guided by your heart and ruled by your head", she said and I knew the advice was sound.

And so that Christmas afternoon, I sat in her cosy little parlor, warmed by the wine and an electric heater, gazing upon a tiny tree and a Nativity scene beneath it. We spoke of many things, till I mentioned that today Christmas spirit seems to be buried beneath all those fantastic decorations, department store stalls and tissue paper. Even with the plentiful gift giving, I maintained, the joy of Christmas is being spread thinner and thinner each year.

The old lady smiled and told me a story that has since become one of my memory's greatest treasures.

"I was only eighteen when I got my first teaching post", she began, "many miles from my home town in farm country. I found lodgings with an elderly couple, they being the only ones who had room to spare. Their house was poor, having seen many years and very little upkeep. Neglect ran wild outside as well as in the house.

They were a strange couple, my landlords. Mr. John was an invalid in a wheelchair, silent, moody, who spent his days staring out the parlor window.

His wife Ann, who must have been pretty once, was now a withered old woman, with sunken eyes and shaking hands.

I had little contact with the Johns, being busy with my new job, spending glorious autumn afternoons roaming the field, or visiting my family on weekends.

However, as winter came upon us and I had to remain indoors more and more, I became restless. My books soon tired me and I longed for human company.

Many times I ventured into the cheerless kitchen to find Mrs. Ann sitting at the table staring into nothing. Her husband, if he happened to be there, would barely manage a civil greeting, then hastily depart.

And so the days passed and Christmas approached. To the Johns it was just another day. The old lady went about her meager tasks with no hint of any preparation for the holiday. I was shocked at first, but later shrugged it off, knowing I wouldn't be there anyway. Why should I concern myself with these two unfriendly people in this dillapidated house, when I'll be in my gaily decorated home surrounded by my loving family.

The day before Christmas I packed my bag with gifts I managed to find in the country store, and went to bed dreaming of tomorrow.

But when morning came, my dreams were buried under three feet of snow, together with all roads, and railroad lines.

I was trapped in this horribly sad old house, with two miserable people.

I cried, I sulked, I cursed my luck. I pitied myself and then, worn out, I sat and stared out of the window at the endless sea of white that separated me from happiness. No one came to comfort me, no one cared. I was alone.

Christmas for me that year would simply not exist, as it didn't exist for those two shadows downstairs.

This thought made me sad; not really for myself was

the sadness, but for the Johns. All my life was filled with joyous Christmasses and surely next year I would see another one. But how many had they missed and how many more chances to enjoy one would they have in the future.

And so I made Christmas for the three for us that day.

Old lady John helped me, somewhat skeptically at first, but later with enthusiasm, mingled with tears. We cleaned the parlor, scrubbed down the kitchen floor. Later, while she brought some decorations from the attic, I chopped down my very first tree, blistering my hands in the process. I even shovelled snow from the front walk and hastily cut out a Merry Christmas sign for the front door. Through all this frenzy of activity I talked of my home, and cried and worked some more.

We trimmed the tree in the living room, with Mr. John directing where to hang the faded bells and chains. He was shy at first, but quickly became almost jolly. The tree looked lovely and when I lit the candles on it I knew that the love and peace of Christmas had entered this house.

I gave the Johns the gifts I had put into my travelling bag the night before. Late Christmas Eve, when I was drowsing on the sofa, exhausted but happy, and the candles on the tree were blinking their last, Mrs. John covered me with a blanket and I heard her husband say - "Ann, come spring I have to plant a couple of good sized evergreens in the back for Christmasses to come."

MOTRIA KUSHNIR WOMAN

VIEWS & NEWS IN WOMAN'S WORLD

With the end of the Bicentennial Year and the beginning of 1977, one is provoked into making assessments and hazarding predictions. What about the current status of women? Well, it appears that we have pushed forward, achieving a significant degree of progress during 1976. We have also suffered definite setbacks and serious defeats. A wise seer might conclude, that, on the average, we are doing rather well and quite badly.

Weighing the positive against the negative, a brief reckoning of the year that was and the year to be:

-Patricia Roberts Harris and Juanita Morris Kreps have been appointed to the President's Cabinet-which means that the number of women serving in government at this high level has actually doubled (!)

-Congresswomen Abzug of New York and Mink of Hawaii lost their races

for the Senate-which means that there will be two less advocates of women's rights in Washington, D.C.

-less than 5% of skilled labor jobs have been filled by women-which means that after years of successful litigation women are nevertheless denied equal employment opportunities

-the proportion of female college students is quickly approaching that of male students-which means that more

women with degrees will have difficulty finding jobs after graduation

-the percentage of women in tenured faculty positions is declining-which means even harder times for female academics

-the disparity between the speed records set by female and male swimmers is growing smaller-which means that women are getting stronger

-equal access to credit for women has become federal law-which means that lending institutions will be sued for discrimination in the near future

-the ABC evening news ratings are back to normal-which means that Harry Reasoner's ego may not be irreparably damaged

-Gerald R. Ford was defeated in his bid for election-which means that federal day care program legislation stands a chance for being passed, in as much as Ford's successor is not expected to veto the bills

-1976 is over-which means that the unique, historic opportunity to celebrate 200 years of American history and the ratification of ERA, guaranteeing

American women equality under the Constitution, has passed us by.

And so it goes; two steps forward and one step back.

* * *

During the upcoming year the International Women's Year Commission in cooperation with local organizations will sponsor conferences in each of the fifty states. The purpose of these meetings will be to gather women's opinions about their concerns, problems and hopes for the future. *To Form a More Perfect Union...* the IWY Commission Report, will provide the conference with an agenda and program guide. The culmination of the state conferences will be a national convention of state delegates in Houston, Texas. The program as planned has enormous potential, but it remains to be seen whether it will be realized.

* * *

Patricia Roberts Harris, Secretary of Housing and Urban Development, and Juanita Morris Kreps, Secretary of Commerce, will be serving on President Carter's Cabinet. Kreps was Carter's

second choice, accepting the post after Jane Cahill Pfeiffer turned it down. The designation of women to high level government positions is certainly a step in the right direction for which Carter is to be commended.

Nevertheless, the fact of the matter is that both positions have more potential than power and more cosmetic value than clout. Carter clearly had decided on filling certain posts with women and, as could be expected, the positions to which women have been assigned are the lowest ones on the Cabinet totem pole. Not for a moment, we may be sure, did the President-elect consider a female candidate for the Secretary of State or Defense. Moreover, Carter's scramble in search of "qualified women" and his complaints about the difficulty of finding them served to confirm the prejudiced in their belief that such creatures—those qualified women—are scarcer than hen's teeth.

Secretary-elect Kreps answered Carter's charge within minutes of her appointment to the Cabinet; she stated that: "It would be hard to defend the

position that there are not a great many qualified women." Carter had bemoaned the fact that women were reluctant to join government service because of personal reasons. The only woman who reportedly turned down a Cabinet position for personal, family reasons was Jane Cahill Pfeiffer. Among her considerations were ten step-children, a recent cancer operation and the fact that she had been named as correspondent in her husband's previous divorce. It seems probable that a qualified man, faced with these same problems, might have declined as readily as she did. Another salient point is that a good man is not so easily found. No one has suggested—although someone perhaps should—that Earl Butz, Wilbur Mills, Spiro Agnew and Richard Nixon himself, not to mention the far longer list of less prominent male officials, cast doubt on the existence of "qualified men." The situation as reflected in Carter's statements and the subsequent press coverage, however, did give the impression that when given the opportunity to serve, women cannot rise to the challenge.

NASHE ZHYTTIA ENGLISH DIGEST

BETWEEN US AND THE
TELEPHONE

Lubov Kalynovych

Let's not be Pharisees

While visiting my sister, her daughter and her grandchildren during the Christmas holidays, a discussion arose concerning an advertisement which read: buy this product for "Giftmass". At first we condemned such a primitivization of Christ's birth, but finally agreed that even a primitive act such as gift-giving might have a deeper meaning if motivated by the idea of doing someone a favor, an act for his good, or even making a sacrifice for him.

We had almost finished discussing the materialistic notion of "Giftmass" when the 14-year old daughter of my niece remarked: "I wonder whether the fact that in our Church ¼ of the time of Sunday service is devoted to financial matters (cash contributions, making of 'varenyky') also has a deeper meaning, or even, a need."

We digested this statement in silence. She continued: "Every year we hear a sermon about the Pharisee and the tax collector and every year the priest emphasizes that in his pride the Pharisee was not acting according to Christian principles. Afterwards we are forced to listen to long lists of people who contributed money for a pew, for a candle, etc. Do we come to Church for an hour to hear this?"

We realized that this young girl was right. We tried to explain to her that these were sacrifices, gestures of good faith. To this she answered: "I understand that tax purposes require that we give our money in envelopes with names on them. But why publish lists of who gave what and when? Isn't this a manifestation of our un-Christian ambition?"

It is true that these lists are published for public encouragement. Listening about money affairs every Sunday does not nourish our Christian needs. Maybe, we of the older generation are used to this and accept it silently. But the younger

In memory of the late Helen Lototska, Honorary President, Br. #2, Chester, Pa. donated \$100.00 for the Museum Fund

generation will not do so. Perhaps, this is why we lose the younger members of our parishes.

Instead of fulfilling the needs of our spiritual selves in Church on Sunday where this should be our primary concern, we feed the pharisaic ambitions of individuals.

OUR FRONT COVER

It is not for the first time that we are featuring a sculpture by Mychajlo Cheresniowsky on our cover. (See no.10, 1972 and no.5, 1974) In the fifth issue of 1974 we wrote about his special interests and about the interpretation of women in his sculptures. For this reason we once again return to his works for our cover. Moreover, since that time two monuments done by the artist of the poetess Lesya Ukrainka appeared and in this way he merits the attention of our women's journal.

In the register of his works (if indeed he had kept one) the theme of the Madonna would be constantly repeated, with special emphasis on the gentle relationship of the mother to the child. There is a whole range of women's heads

as that of his wife, of the actress Vera Lewycka, the ballerina Roma Pryma-Bohachewska, Oksana Makarevych and others. Arcadia Olens'ka Petryshyn, herself an artist and a scholar of art says in her article about Mychajlo Cheresniowsky that "the majority of the sculptor's portraits of women undeniably belong among his best works."

In the first place, we would like to stress his interest in the person of Lesya Ukrainka. It began with the monument in Cleveland, which as is well known was initiated by the UNWLA, later another stately monument of this poetess was erected in Toronto (the unveiling took place in October of 1975) and in the summer of 1976 a bust of Lesya Ukrainka was unveiled on Soyuzivka in Kerhonkson. A full-scale model of the monument of Lesya Ukrainka was one of the central and most important exhibits at a showing in commemoration of the 200-th anniversary of America., in Washington and this exhibition, organized by and under the personal supervision of Mychajlo Cheresniowsky was perhaps the most impressive one which the Ukrainians held during the Bicentennial. Besides these there are a few smaller sculptures of the great poetess; we do not know of all of these so we will mention only the one which was included in the exhibit in New York in 1974 and which was subsequently transported to Winnipeg.

The artist diligently prepared for his work in the execution of the sculptures of Lesya Ukrainka. He not only read works written by and about her, not only examined pictures of her and noted her dress, he also spoke at length with her sister, Isidora Petrivna Borysdva. All this he did in order to portray her outward appearance as well as render her

M. Cheresniowskyj; Reaper, wood (executed during art school days)

М. Черешньовський: Косар (дерево — праця із студентських часів).

psychological portrait. After all, the effect that is most impressive in all of his sculpture-portraits is that he succeeds in conveying not only the physical likeness but also the spiritual makeup of the individual.

The actual technical process of the sculptor is complicated: the model is first done in clay, then in plaster and finally in wood and bronze. For monuments which are to be made in bronze, the sculptor first makes a small model in plaster, which is later enlarged to the desired size.

The Madonna which is featured on our cover is done in plaster. It is not coincidental that the same sculpture is

found inside our issue but that one is done in wood. This is for the purpose of showing that the same sculpture produces distinct effects when rendered in various materials. The technique and materials not only require different tools, they also have different effects.

Besides sculptures Mychajlo Cheresniowsky also does wood-carvings. Well known is his iconostas in the church in Hunter, which took the artist two years to complete. He also makes smaller carvings in wood: crosses, maces, etc.

Mychajlo Cheresniowsky belongs to that class of artists, who do not enclose themselves only within the circle of artistic creativity (which sometimes even has harmful consequences for the art). We must mention a few facts from his interesting biography beginning with the mere 7-year old who secretly used to carve "topirci", we go on to his study at the craft school in Kolomya and in the Institute of Arts in Cracow, then to his active participation in the Ukrainian Insurgent Army (U.P.A.) and come to his present life in which he attempts to combine work in OMUA with personal participation in the organization of exhibits (including hanging up the paintings of others in preparation for such exhibits) and with the encouragement of young Ukrainian artists to work in their native environment. He also leads a wood carving school the pupils of which number 20, through whom he wants to transmit the art of Ukrainian carving to future generations.

Obviously all the additional social interests and burdens are limiting and in any event do not subserve his personal creative work. Yet without all of them Mychajlo Cheresniowsky would not be Mychajlo Cheresniowsky.

MUSEUM

The Museum Committee will gladly accept gift exponents to enrich and enlarge the Museum collection. However, in accepting such gifts, the Committee must adhere to certain rules which govern all museums in the U.S.A. and Western Europe.

The Museum will accept folkart artifacts made for personal or home use, prior to World War II. Artifacts should be accompanied by a short history — place of origin — village, town; who made it; its name and history.

Artifacts which are known to have been made to order by village craftsmen, but which differ from the traditional form of that object at that given period in history or given time or place, can be accepted by the museum only upon approval by the Committee.

Due to lack of space, exponents will be rotated according to a strictly followed plan, thus allowing maximum exposure to the many artifacts in the collection. No commitment can be made to show any given artifact at any given time.

The Museum Committee retains the right to exchange duplicate exponents with museums in U.S.A. and Canada. The Museum Committee retains the right to sell duplicate copies of artifacts to raise funds.

The Museum Committee will inform each contributor as to the status of his gift who will then decide if he wishes the Museum to retain it, or return it. The expense for returning exponents will be borne by the contributors.

The Museum Committee.

Накриваємо стіл

У святковому часі часто доводиться приймати гостей. Хочемо якнайкраще прибрати наш стіл. Ідеться не тільки про страви, що мають догодити нашому смакові, але й про вигляд нашого гостинного стола.

Не завжди користуємося скатертю для гостини. Легше й чепурніше накрити стіл серветками-підстільками. Такі серветки кладемо під кожне накриття. Вони оберігають столову

плиту, їх легше прати й прасувати, як скатертину. А коли таку підстільку прикрасити вишивкою, то вона зовсім може заступити скатерть.

Подаємо два зразки серветки-підстільки. Як матеріал послужить нам біла або кремова панамка. Розмір кожної серветки: 11 × 16" або 28 × 40 см. Викінчення і візр у кожній іншій.

Ч. 1. Підстілька вишита "хмеликом", узором з Полтавщини. Візр приміщений з лівого боку у формі галузки, що біжить угору. Цілий простір

серветки обведений вузьким візрцем, що взятий з головного взору.

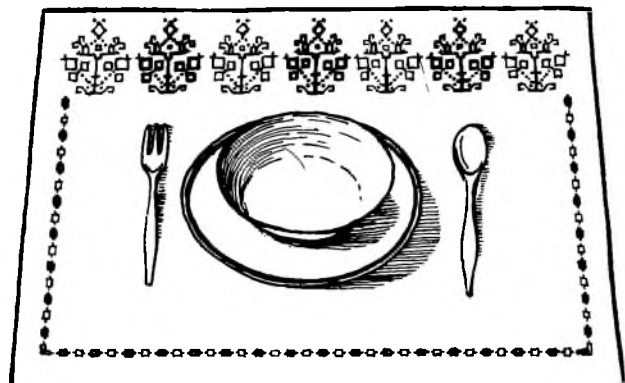
Викінчення серветки виконане у формі хрестикового рядка. Міцно вишитий рядок закріплює тканину. Поза рядком можна витягнути поперечні нитки, щоб залишилися лише поздовжні, немов торочки.

Ч. 2. Ця підстілька прикрашена інакше. Візр складається з поодиноких буковинських мотивів, уставлених поруч. Ці мотиви, виконані наперемінно чорною і червоною красками, уміщені на горішньому ширшому краю серветки. Ціла серветка з трьох боків обведена вузьким візрцем.

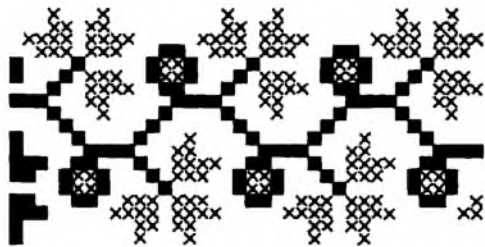
Викінчення серветки виконане у формі закладеного рубця, що прикріплений до серветки мережкою "прутиком"

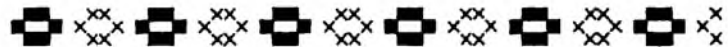
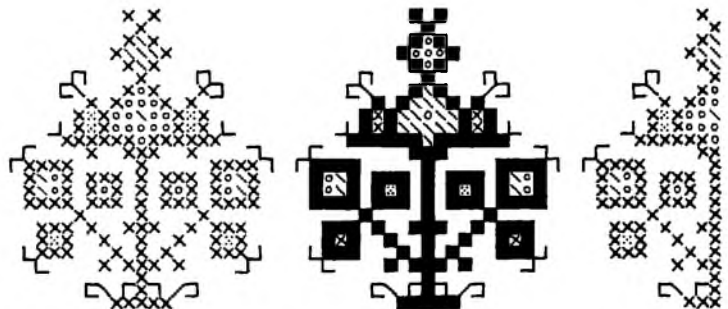
Серветка-підстілька з полтавським узором.

Серветка-підстілька з буковинським узором.

Ч. 1. "Хмелик" із Полтавщини, виконаний чорною і червоною красками. Чорна ч. 310, червона ч. 321.

Ч. 2. Буковинські мотиви, виконані нитками ДМЦ у таких кольорах: чорна ■ ■ ч. 310, червона хх хх ч. 321, жовта // // ч. 743, синя оо оо ч. 798.

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

ЛУКІЯ ГРИЦІВ

ЛІНИВИЙ ГОРЩИК

В сучасній кухні сьогодні найбільш розрекламований, найбільш побажаний і дуже модний новий предмет щоденного вжитку — "лінивий горщик"

Метода повільного варення не така то нова; її знало людство від коли навчилася користуватися вогнем. Наші предки варили свої страви в камінних посудинах у печі цілий день до вечері, або звечора до ранку, до сніданку.

Повільне варення має свої добрі сторони, а саме: є дуже економічне, бо зуживає стільки електричної сили що одна жарівка (100-ка); варить цілий день без мішання, коли нікого нема дома; не виділяє запаху, бо горщик є щільно закритий, а що найважливіше кожне м'ясо, навіть тверді і дешевші куски, перемінює в незвичайно смачну страву.

"Ліниві горщики" є різних розмірів і гатунків. На мою думку, найкращі ті, яких внутрішня частина є камінна, при тому можна їх витягати з зовнішньої частини для миття, а теж подавати в них страву на стіл.

Сьогодні такі "ліниві горщики" виробляє вже понад тридцять фірм. Кожний з них дещо відрізняється від інших, тому дуже важливе перед уживанням точно переглянути інструкції.

У мойому "лінивому горщику" я варила вже багато страв від зуп — аж до десертів і хлібів і я вдоволена...

Цим разом хочу поділитися трьома приписами на волове м'ясо, які є дуже вигідні.

ВОЛОВА ПЕЧЕНЯ (ТУШКОВАНА)

3-4 ф. (lb) волового м'яса
1 чайна ложечка солі
1/4 чайної ложечки перцю
1/4 чайної ложечки паприки
1 велика цибуля, тонко краєна
1 горнятко бульйону

М'ясо натерти сіллю, перцем і паприкою, вставити у горщик, додати

цибулю і бульйон. Закрити і варити 8-10 годин при низькій температурі на "low" не відкриваючи. Перед виложенням печені на піднос, можна підбити соус мукою із сметаною (вершками) або водою та доварити при високій температурі на "high" ще 15 хвилин

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У приписах в "Нашому Житті" за жовтень 1976 р. "друкарський чортик" замінив кількість складників, які потрібні для рижу з абрикосами. Повинно бути: 1 і 1/2 горнятка абрикос-половинок (з пушки) відціджених, а не 11, як надруковано.

СТЕЙК У СМЕТАНОВОМУ СОУСІ

2 ф (lb) стейка
1 чайна ложечка солі
1/8 чайної ложечки перцю
1 цибуля краєна в кружки
1 зубець часнику, потовчений
1 ложка "Worcestershire" — соусу
1 і 1/2 горнятка бульйону
1 ложка помідорової гірчиці
2 ложки терпкого білого вина
1/4 ф (lb) свіжих печериць
1/3 горнятка муки
1 горнятко квасної сметани (вершків)

Стейк покроїти в 1/4 інчові поясочки, посипати сіллю і перцем, вложити в горщик, додати цибулю, часник, соус, бульйон і помідорову гірчицю змішати та залляти м'ясо. Варити на "low" 6-8 годин — змінити на "high" додати вино, гриби і муку змішану з 1/4 горнятка води — доварити 15 хвилин, домішати сметану і подавати з рижом або кльосками.

МАДЯРСЬКИЙ ҐУЛЯШ

2 ф (lb) волового м'яса на гуляш, порізаного в куски
1 велика цибуля, покраєна кружальцями
1 великий зубець часнику, потовчений
1/2 горнятка помідорової гірчиці (catsup)
2 ложки "Worcestershire" —соусу
1 ложка жовтого цукру
2 чайні ложечки солі
2 чайні ложечки паприки
1/2 чайної ложечки гірчиці (сухої муштарди)
1 горнятко води
1/4 горнятка муки

М'ясо вложити в горщик, посипати цибулею залити рештою складників змішаних разом (крім муки). Варити на "low" 9-10 годин, піднести температуру на високу "high", додати муку змішану з кількома ложками зимної води та ще варити 15 хвилин.

Заввага: Під час варення у "лінивому горщику" не повинні ми його відкривати, тому, що тікає запах, а теж тому, що кожне відкриття і випущення пари вимагає додаткових 20 хвилин варення.

УСМІХНИСЯ

Бабуню запросили щоб доглянула внуків під час неприсутності батьків, які пішли у гостину. Наймолодший внук (5 літ) привів бабуню до вітальні посадив "силою" на вигідну канапу, відкрив телевізію і каже:

— Тут тепер твоя улюблена програма. Ти дивися, а я йду бавитися до сусідів по ту сторону вулиці.

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ОГАЙО

ОКРУЖНА УПРАВА, ОГАЙО

На річному Окружному З'їзді Відділів СУА у Клівленді дня 7. III. ц. р. головою Окружної Управи вибрано Марію Фаріон.

Округа нараховує 8 Відділів і біля 320 членок. У звітному році засновано новий Відділ ім. Олени Лотоцької в Ірі. Наша округа є в тіснім контакті з місцевим УККА, де наша членка Леся Кусяка має пост писарки, а делегатки Відділів беруть участь в нарадах УККА.

Подібно, як минулого року, продовжувано акцію розпродажу цеглин на "Музейний Фонд", яка в результаті цього року принесла 645 дол. У сороковий день відходу у вічність сп. п. почесної голови Олени Лотоцької, Окружна Управа вшанувала її пам'ять заупокійною Службою Божою з панахидою. В часі поминок переведено збірку, а суму 224 дол. згідно з бажанням покійної передано на Український Музей. Три роки тому створено з представниць Відділів Комітет "Українська Спадщина", який очолила мгр. Надя Дейчаківська.

Марія Фаріон — голова Окружної Управи, Огайо.

Maria Farion — chairman of the Ohio Regional Council

бібліотеці у 27 великих габльотках виставку на тему українського поселення й української культури в Америці. Її офіційне відкриття почалося дводенним фестивалем української культури в днях 22 і 23 травня. У програмі того свята було вступне слово Дж. Бочар, привіт мейора Клівленду Р. Перка, доповідь

"Українські народні казки" — Марії Галун-Блак.

Управа міста Клівленду вручила на руки Н. Дейчаківської грамоту признання за працю виконану Комітетом. Другу грамоту отримано від др. М. Папа, голови Комітету святкувань 200-ліття Америки і 100-річчя українського поселення, як вияв признання і подяки за переведену працю.

За ініціативою Н. Дейчаківської Комітет взяв участь у розваговій частині "З'їзду Українських Лікарів" — висвітлив фільм "Писанка", перевів показ історичної та народньої ноші з поясненнями І. Кашубинської. За це Комітет отримав 100 дол., які вислав на Музей.

В залі Історичного Музею у Клівленді влаштовано міжнародну виставку. Комітет "Українська Спадщина" улаштував там українську габльотку з Українським Днем, де скорочено повторено програму з попереднього виступу.

Ю. Дідик подарувала через Комітет для Музею СУА вирізану серветку, а Наталія Блашків жертвувала для Музею старинне (1887) вишиване простирало і понад 100-літню крилату полтавську плахту. По 2 роках головування Н. Дейчаківська внесла резигнацію зі свого посту й обняла пост секретарки. Тепер зачала вона вишукувати цінні зразки мистецької старини та фотографувати їх. Спів-

День Поневолених Націй — липень 1976.

Captive Nations Day — July 1976

З нагоди 200-ліття незалежності Америки і 100-ліття нашого поселення в цій країні Комітет розвинув інтенсивну працю, а на витрати, які вичинили у зв'язку з цією подією, голова роздобула від держави або приватних фондів суму 1500.00 дол.

В днях 17 червня до 19 липня згаданий Комітет улаштував у головній

"Українська Америка" др. Я. Раковського, тріо бандуристів, показ історичної і народньої ноші і фільм "Писанка". Програму вела Дж. Бочар. При тій нагоді голова Н. Дейчаківська вручила від Комітету "Українська Спадщина" дарунок для бібліотеки, а саме тарілку з писанками, книгу Я. Гординського "Українська Ікона" та

працюють з нею І. Кашубинська та Н. Винярска. Вже зроблено 100 прозірок. Ініціаторка працює над пояснювальним текстом в англійській та українській мовах.

В червні наші Відділи взяли участь у міжнародному базарі "Під одним прапором", де наші членки подбали, щоб буфет з українськими стравами і

Виступ під час національної виставки в Історичному Музеї в Клівленді в червні 1976: Ірка Фаріон і Дана Стахур у товаристві грекинь.

Cleveland, June 1976: Irka Farion and Dana Stakhur in the company of two Greek women.

печивом був неперевершений. 22 і 23 травня відбулася конференція голів Окружних Управ СУА в Нью-Йорку, в якій взяла участь голова М. Фаріон. Наступного дня всі учасниці були на посвяченні будинку СУА-УККА. 2 червня голова М. Фаріон і Л. Кусяка взяли участь в конференції організаційних референток у Дітроїті. У липні, як щороку, союзнянки маршували зорганізовано в "Дні поневолених націй".

2 і 3 жовтня голова Окружної Управи М. Фаріон взяла участь у річних зборах Головної Управи СУА в Нью-Йорку. При цій нагоді була присутня на відкритті Українського Музею та передала для крамнички Музею робітки членок нашої Округи. На засіданні О. У. голова докладно і цікаво розказала про свій побут у Нью-Йорку та заохочувала до дальшої праці для крамнички.

28 листопада 1976 р. відбулася організаційна конференція нашої Округи. Відкрила її заступниця голови О. У. Ольга Городиська, а програму перевела організаційна референтка Округи Євгенія Дубас. Про свою участь в організаційній конференції в Дітроїті звітувала Леся Кусяка і подала проект Г. У. як приєднувати і вдержувати членок. Конференція була наскрізь успішною.

В Окрузі діють дві світлички. Спонзорують їх 33 та 12 Відділи. В цьому році відвідує їх 50 дітей. Учительками є Г. Яцишин і Л. Возняк (33 Відділ) та Е. Ясевич (12 Відділ). Малюки підготовляють свої імпрези та програму до св. Миколая.

Великим досягненням є стипендійний фонд для 8 дітей у Бразилії.

Суспільна опіка діє на терені власної громади і опікується потребуючими в Європі.

Відділи не забувають про мистців. У вересні 8 Відділів спонзорували виставку образів маляра Володимира Свириденка. 33 Відділ улаштував виставку Ірини Фединашин. 28 листопада завдяки старанням 12 Відділу відбулася виставка Якова Гніздовського.

Емілія Воляник
пресова ренерентка

7. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ — АКРОН.

Від 1 січня до кінця жовтня 1976 р. відбулося 6 ширших сходин. Культурно-освітня референтка У. Білецька дала на сходинах доповідь про сл. п. Олену Лотоцьку і Ірину Павликовську. Також пояснила зразки української народної ноші.

Відділ улаштував "Запусти" з програмою. Парох о. Т. Дурбак мав гарне вступне слово про наш Відділ, а культурно-освітня референтка розказала в спогаді, як давніше виглядали запусті на рідній землі.

Вшановано панахидою героїв, поляглих за волю українського народу.

Перед Великоднем Відділ улаштував продаж святкового печива та демонстрував спосіб писання писанок.

З нагоди святкування 200-ліття незалежності Америки наші членки взяли участь в святковій похіді в народних строях та маршували з українським прапором.

Також наші членки були учасницями святкувань 200-ліття у Клівленді і Кентоні.

За звітний час придбано нову членку п. Брихун.

Анна Малий
пресова референтка

8 ВІДДІЛ ІМ. АЛЛИ ГОРСЬКОЇ, КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

(Від березня до грудня 1976 р.)

В березні відбулися загальні збори Відділу, на яких вибрано нову Управу в такому складі: Оля Кость — голова, Соня Черінь — заступниця голови, Оксана Павлик — секретарка, Дарія Трач — касирка. Під новою Управою Відділ почав збирати різні, здатні до вжитку дрібнички, писав писанки, щоб мати свій стіл на "флі маркет" та здобути гроші на намічені цілі.

В часі Окружного З'їзду наш Відділ допоміг прибрати стіл та приніс печиво.

В травні відбулися товариські сходини з вечерею та музикою, під час яких Д. Трач висвітлила фільм про поїздку по Україні. В червні Відділ брав участь у міжнародному базарі "Андер овн Флер", де ми хвалилися нашими варениками, а теж давали показ народної ноші.

У вересні Відділ спонзорували виставку образів В. Свириденка. Під час виставки ми приймали гостей сирами та вином.

Також у цій місяці ми їздили до Вашингтону, щоб зарганізовано взяти участь у 200-літті незалежності Америки та 100-літті нашого поселення у цій країні.

З рамени Комітету "Українська Спадщина" Відділ виступав у народних і історичних ношах під час фестивалю Української Культури у зв'язку з 200-літтям Америки і 100-літтям нашого поселення у Клівленді.

Згаданий Комітет запросив нас на конвенцію українських лікарів в Шератон готелі де ми перевели цей самий показ ноші. Пояснення глядачам давала І. Кашубинська.

Відділ запросив В. Тимків на гутірку про моду. О. Задойна мала доповідь про писанки і їх історію. Наш Відділ творять у більшості молоді професіоналістки. Сходини відбувалися в неділю кожного місяця.

Оксана Стригун

12 ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ ПІЧЛКИ, КЛІВЛЕНД

(Від грудня 1975 р. до листопада 1976 р.)

У грудні 1975 року Відділ відбув різдвяний базар, де продавав ручно роблені речі, книжки, печиво тощо.

24-го січня 1976 року відбулися загальні збори Відділу, на яких головство перейняла Дарія Древицька. В лютому референтки суспільної опіки Н. Когут і В. Тимків при співпраці всіх членок Відділу зібрали деякі необхідні речі для новоприбулої родини. У березні й квітні старанням членок А. Завадівської, Д. Древицької, Н. Дейчаківської пороблено заходи в пармівській бібліотеці при Снов вулиці, щоб з нагоди 100-ліття Українського Поселення в Америці, відбулася серія українських виставок. В головному вікні виставлено около 50 українських книжок в англійській мові, як також пропам'ятні книги наших церков, "Городу Культури", тощо. Ближче Великоднем зроблено мистецьку виставку, продемонстровано писання писанок та висвітлено фільм про українські писанки та їх символіку. Ця серія виставок була зареєстрована в американському календарі імпрез, які відбувалися в Клівленді в 200-річчя Америки.

У червні Відділ узяв участь у міжнародному базарі "Під одним прапором", де завдяки господарським референткам Л. Кусяці й І. Сахно, всі членки прийшли з поміччю — печивом, варивом, дижурами. Також в червні, наша членка, Л. Кусяка взяла участь у конференції організаційних референток у Дітроїті, та пізніше на ширших сходинах поділилась з членками своїм досвідом.

У липні Відділ зорганізував прогулянку до Клівлендського Музею Мистецтв, щоб оглянути чудову виставку з нагоди 200-ліття Америки, під назвою "Америка в очах європейців". Протягом цього особливого року, наші членки Н. Дейчаківська, Н. Винярска, Д.

Члєнки 12 Відділу СУА під час різдвяного базару. Стоять зліва: А. Завадівська, Д. Городиська, Л. Дармохвал, Н. Винярська, Л. Бородайко, Л. Кусяка, Н. Дейчаківська, Ю. Трач; сидять: Л. Вурста, Д. Дєрвницька.
Br. 12 Christmas Bazaar

Городиська і В. Тимків наполегливо працювали в комітеті "Українська спадщина". Їх праця увінчалася великими успіхами, бо ця виставка перейшла, й ще далі переходить, до центрів мистецтва, освіти й історії, де її оглядають тисячі людей.

Декілька членок нашого Відділу — Д. Городиська, Е. Гіщинська, Д. Дєрвницька так працювали під час літа "над нашою громадою", що у вересні до нашої світлички записалось 26 діточок у віці від 3 до 5 років. Світличку поділено на дві групи — старшу й молодшу. Як одна так і друга група відбуває свої заняття по два рази в тиждні в просторій та гарно вивінуваній кімнаті, приміщеній в школі св. Йосафата. Новою учителькою є Ліса Ясевич, яка прикрасила кімнату світлички "молодими ідеями". При світличці існує Батьківський Кружок і його головою на цей рік є Христя Головчак.

При Відділі існує Гурток книголюбів, члєни якого обговорюють прочитані твори

Протягом року Відділ вислав 260 дол. за цеглини на Музей СУА та вив'язався зі всіх фінансових зобов'язань супроти Централі. Продовжує опіку над одною бабусею.

Тепер Відділ підготовляється до різдвяного базару.

Анна Завадівська
пресова референтка

33 ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

(За час від грудня 1975 до грудня 1976 р.)

Відділ має 75 членок. Приєднано 5 нових і 5 передплатниць "Н. Ж."

Відбуто 10 засідань управи і 8 ширших сходин. На сходинах, крім біжучих справ, показано: в березні фільм з подорожі до Європи, про Фатіму, Люрд і українські історичні

дні з нагоди Святого Року в Римі. Показ влаштував Михайло Кігічак.

В квітні Мирослава Гук, близька співробітниця Мілєни Рудницької голови Союзу Українок в Галичині говорила про її політичну, суспільну, публіцистичну, журналістичну і письменницьку працю, та про великий вклад для піднесення рівня свідомости і організації українського жіноцтва.

Базар 33 Відділу СУА,
Клівленд, Огайо.

Bazaar of Br. 33 in
Cleveland, Ohio

В травні Тамара Крижанівська мала реферат на Свято Матері. В червні Олена Бенцаль поділилася своїми споминами про працю і життя в українському театрі в Галичині і на еміграції. В жовтні голова Округи Марія Фаріон передала вражіння з відкриття Українського Музею.

Відділ є членом УККА і його філії УЗО в Клівленді.

Під час завави. Старша група дітей, які відвідують світличку 12 Відділу СУА в Клівленді, зі своєю вчителькою П. Ясевич.

Playtime. Older group of children visiting nursery school of Br. 12 in Cleveland, Ohio with their teacher P. Yasevych.

Заплачено зобов'язання до Централі в сумі 660 дол. На Музей вплачено 2125 дол., в тому 805 дол. з продажу цеглин. Крім того закуплено за 200 дол. дві скатерті; узори — колєні павуки і різана полтавська меріжка, виконані по І-шій світовій війні в таборі інтернованих українських вояків у Каліші. З нагоди відкриття Музею передано 16 вишивок і керамічну вазочку, виконані члєнками для крамнички.

В грудні 1975 р. під час базару відбувся перший у нас показ — конкурс різдвяних калачів, який зорганізувала Стефа Сікора. На жаль тільки 6 пань взяло участь з 8 експонатами. Показ-конкурс був цікавий. Присутні побачили чотири види калачів. З Полісся, околиця Дорогичина один, круглий як просфора, обсипаний мукою, а другий плетений, круглий як вінок. Пекла п. Махлай. Стефа Сікора пекла за

Пікнік 33 Відділу СУА, Клівленд, Огайо.

Picnic of Br. 33 in Cleveland, Ohio

вказівками гуцулки зі Жаб'я один високий, круглий з прикрусами, як паска — пташки і візерунки, другий плетений круглий, що його останньо за поясненнями гуцулки на згіршення старших почали вішати на стіну. Чотири дальші, плетені довгі з галицького Поділля і Львівщини, пекли: Дарія Сірко, Евгенія Олексів, Люся Гнилка (друге місце) і Марія Яворська Самбір (перше місце).

В січні відбулася традиційна різдвяна зустріч-вечеря. Декан о. Я. Сірко поблагословив страви і провів молитву. Голова Дарія Сірко ділилася з присутніми кутею і просфорою і зложила побажання. Стефа Цегельська сказала про ляльковий театр-вертеп, а Марія Антонів відчитала гумореску "Клопоти з колядою". На вигравку була картина зимовий краєвид, намальований і подарований Стефанією Демчук. По вечері присутні співали колядки і весело забавлялися. Вечерю приготовлено під проводом неструженої господарської референтки А. Мачалаби.

25 січня на загальних зборах головою переобрано Дарію Сірко.

В лютому був пампушковий вечір з такими смачними пампушками що присутні забули про кальорії. Також був станок з уживаними речами на одноденному базарі в церковній залі св. Йосафата. 11 квітня збірка під церквою св. Йосафата для бідних дітей принесла 340 дол. В червні, як кожного року, Відділ через два дні мав станок з печивом у "Мей Ко." під час імпрези "Під одним прапором". Також в тому місяці членки мали пікнік у городі парафії св. Йосафата.

У вересні відбулася вдала виставка образів Ірини Феденишин, у влаштованні якої багато труду вложили Мирослава Грабець і культурно-освітня референтка Стефанія Цегельська, яка також мала слово про мисткиню.

Садочок 33 Відділу СУА, Клівленд, Огайо, на Святі Молоді 1976.

Nursery School of Br. 33 in Cleveland, Ohio during the Youth Festival in 1976.

Велику працю робила суспільна опіка під проводом референтки Анни Стецяк. Крім відвідувань хворих членок, вислано до Європи німечним монахиням і старшій жінці три пачки та 50 дол. для бідної родини під ялинку. На сиротинець у Філядельфії складено 40 дол. Поміч місцевим сиротам на Різдво і великоднє печиво для бідних родин. Оплачується стипендія в Європі 120 дол. Через Відділ вплачують сім спонзорів-добродіїв стипендії до Бразилії на суму 1250 дол.

Відділ опікується бабусею і садочком в Німеччині. Передплачує журнал "Наше Життя" до Бразилії.

Відділ брав активну участь в акції Комітету "Проти переслідування Церкви в Україні", на цю акцію пожертвовано суму 100 дол.

На видання книжки в 80-ліття поселення Українців в стейті Огайо, в якій буде згадка про СУА, вплачено 100 дол.

Відділ подарував на вигравку для телевізійної станції ч. 2 керамічну вазу вартості 50 дол. СУА робить заходи, щоб дістатися туди на програму

Відділ, що є найчисленніший в Окрузі, бере чисельно участь у праці Окружної Управи і її комітетів. Помагав у лютому в виставці мережаних скатертин (печиво і дижури). Брав участь в організуванні виставки в головній бібліотеці комітетом "Українська Спадщина". Виготовлено вінок на Зелено-святочну відправу за Поляглих. Членки брали участь у комітетах святкування клівлендської громади.

Відділ веде найстаршу в Америці світличку. Учителька Галя Яцишин і помічниця Люба Возняк опікується кожної суботи 22-ма діточками від 9 рано — 1 по пол. Імпрези світлички були: Свято Матері, закінчення

шкільного року. Садочок виступав на "ялинці" Рідної Школи і брав участь і її пікніку. Від лютого світличка має свою кімнату у приміщенні Окружної Управи, на ввінування якої подарував 250 дол. Членки подарували деякі речі і вклали багато праці для влаштування домівки.

Відділ дістав від Марії Дзюблик з Бовлінг Грін поліський рушник і намітку понад 100-літні. З України дістав гуцулика (ляльку) і вишиваний рушник. Членка Марія Яворська подарувала ткану запаску з околиць Бучача.

Відділ придбав і дальше поширює збірку народної ноші, якою користується під час показів і виступів у нашій Окрузі.

На будуче планується спільно з другими Відділами вишивані вечерниці.

Дарія Сірко
голова

69 ВІДДІЛ СУА ІМ. Н. КОБРІНСЬКОЇ, ЛЬОРЕЙН, ОГАЙО.

Коляда за грудень 1975 р. принесла суму 211 дол. З того 100 дол. вислано НТШ у Сарселі, решту залишено для потреб суспільної опіки. З рамени суспільної опіки вислано дві пачки одягу до Бразилії для сиріт і одну до Німеччини. Фундатори стипендії Марія Лесюк, наша членка, з чоловіком Омеляном, дали 200 дол. для студ. універ. і 150 дол. для учениці середньої школи. Стипендії вислано до суспільної опіки Головної Управи.

В січні відбулася виставка народного мистецтва в Комюніті Каледжі, яка тривала 4 тижні. Експонати були приміщені в габльотках.

В березні відбулися ширші сходи. Реферет Марусі Адамович, виготовлений на Свято Героїні у Клівленді про визначні жінки відчитала Марія Пашин.

Квітень. — Товариський вечір відбувся при чайку й солодким з веселою програмою для цілої громади.

Травень. — Базар у "Мідвей Молл" впродовж двох днів — випродаж печива і вареників.

Липень. — Інтернаціональний фестиваль — наш Відділ спонзорував українську принцесу Лярису Пашин у одязі княгині Ольги. Платформа СУА, прикрашена великих розмірів писанкою та молоддю в різноманітних українських строях — здобула друге місце. В часі базару діти в українських строях виступали з танками у телевізії. Другий виступ на телевізії був з оркестрою під проводом О. Нагаєвської.

Вересень. — Ширші сходи, на яких М. Пашин виголосила реферат про дружину Головного Отамана С. Петлюри.

Жовтень. — У двістіліття незалежності Америки та століття поселення українців у цій країні, голова нашого Відділу Таня Сілецька увійшла в склад спеціального Комітету для відзначення тих двох річниць. З тієї нагоди відкрито у міській бібліотеці мистецьку виставку, що тривала від 1 до 14 жовтня.

На відкритті виставки переведено показ української ноші при акомпаньяменті молодих бандуристів з Клівленду.

На цей вечір Відділ приготував перекуску. Гарно влаштована виставка й інформативна література про Україну викликала зацікавлення серед численних відвідувачів. На стінах висіли картини наших мистців і килими. На столах були гарно уложені вишивки з різних частин України, кераміка, різьблені, інкрустовані вироби з дерева, корали і топірець. Пишалися ляльки в українських строях, книжки і журнали мали теж свій стіл. Модель білої, довгої сукні, прикрашеної вишивкою і дві дитячі гарно вишиті суkenочки й свитка, притягали до себе глядачів. Габльотка з писанками викликувала зацікавлення. Відбувся показ пибанья писанок і вишивкарський вечір. 16 жовтня відбувся концерт з цієї самої нагоди з участю нашого Відділу, який перевів показ народньої ноші. Відділ приготував перекуску на 300 осіб.

На відкриття виставки і на концерт були запрошені чужі гості з управи міста, з Льюрейн Каледжу, представники преси Льюрейн, стейтвий сенатор і інші.

З нагоди виставки й концерту появилася багато дописів і знімків у амер. пресі Льюрейн. Заплановано: Листопад. — Участь Відділу у поліц. базарі, який дасть дохід з вареників й солодкого печива.

Ширші сходи присвячено Митр. Андрееві Шептицькому — доповідь Е. Мацілінської. М. Несторенко, як учасниця листопадових днів у Львові 1918 р. відчитає спомин. Розуміючи потреби Централі, наш Відділ вплатив 456 дол. як обов'язкові вплати в жовтні ц.р.

Марія Несторенко
пресова референтка

116 ВІДДІЛ ІМ. О. ЛОТОЦЬКОЇ, ІРІ, ПА.

(Звіт з діяльності за 1976 рік)

Загальні збори Відділу відбулися 14-го грудня 1975 р. Відділ має 20 членок. Відбув дев'ять сходи членів в справі виставки українського мистецтва, виступу на телевізії, участі в міжнародному балю, "Дня Матері", українського пікніку, річниць тощо.

Відбулися два виступи на телевізії: великодні звичаї і показ писання писанок та куховарський показ готування вареників. Влаштовано два мистецькі виступи: в "Бостон стор" в лютім ц. р. — показ ручних робіт: вишивання (О. Касараба), кераміка (І. Свистун), писанки (Л. Шпон) і в "Миллерік молл" 4-9 жовтня ц. р. мистецька виставка — виступ з українськими танцями (Н. Гемилтон з доньками), показ української ноші в заряді І. Свистун, Н. Гемилтон, Л. Шпон з дітьми і О. Касараб з дітьми.

6-го червня ц. р. відбувся міжнародний бал в "Рейнбов гарден" з нагоди 200-ліття американської незалежності. Національні групи мали свої програми-покази при окремих столах. Українська громада виставила тему: 100-річчя українського поселення в Америці і вклад нашої культури в розбудову американської господарки. Членки СУА зробили виставку експонатів дуже вдало, за що одержали першу нагороду на руці заступниці голови Надії Гемилтон.

Український стіл прикрашували український і американський прапори, мапа України і мапа Америки. Мапи більшого розміру показували за допомогою стрічок, з яких околиць України люди найбільше емігрували до Америки й до яких стейтів. Ці стрічки тримали в руках дві ляльки, одна в американським, а друга в українським строях. Були різні експонати: різьба, кераміка, тризуб, свічки, тарілки, писанки, вази. З печива особливо пишно виглядав і смакував "весільний коровай", печиво Марії Яреми. Інші

лакітки, як — торти, хрусти, рогаики, завиванці тощо, були в заряді членок СУА. Українські народні строї чоловіків, жінок і дітей надавали українській групі святочного вигляду, стильовости і підкреслювали національну відрубність.

16-го жовтня українська громада заходом СУА вшанувала пам'ять покійного митрополита УКЦ Амбросія Сенишина поминальним Богослуженням і ширшими сходами. Отець Юлій Кубійний говорив про життя й діяльність митрополита.

Першого листопада відбувся молебен у наміренні українського народу і ширші сходи, присвячені борцям, поляглим за волю України. Проповідь виголосив о. Ю. Кубійний.

Намічено відбути поминальне Богослуження в наміренні Князя УКЦ великого митрополита Андрея Шептицького дня 21-го листопада ц. р. і підготувати вечір св. отця Миколая 12-го грудня ц. р.

Ірена Свистун
голова

Марія Дозорська
секретар

Відділи поза Округами

55-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. КНЯГИНИ ОЛЬГИ, ЛОС АНДЖЕЛОС, КАЛ.

14-го листопада 1976 р. Відділ святочно вшанував своїх найстарших і довголітніх членок. Управа Відділу старанно підготувала і врочисто провела ці святкування.

Місцевий парох о. Августин Поротько відправив у католицькій церкві Службу Богу в наміренні старших членок Відділу. Святочний обід відбувся в церковній залі при чисельній участі союзнянок і гостей.

Святочну програму відкрила голова Відділу Соня Васильків. Повстанням з місць і мовчанкою вшановано пам'ять померлих членок Відділу. Програму вела Оля Миць. У короткій промові вона привітала літніх членок Відділу: Н. Березовську, А. Винницьку, Р. Вибирану, О. Вусик, А. Гришко, К. Дуду, К. Кіт, М. Левицьку, А. Пашковську, С. Чайковську, Н. Штогрин. Деякі з них працювали в Союзі Українок вже в рідному краю.

Присутні піднесли склянки з вином за здоров'я старших членок і відспівали їм многоліття. При обіді, каві й солодкому союзнянки гуторили і згадували минуле. Голова прочитала коротку історію СУА, яка зацікавила присутніх. Найбільш зворушливо хвилиною було вручення відзнак і

Прод. на ст. 36

РОЗВАГА

З А Б А В А

Усім
дітям
та
читачам
бажає

Веселих Свят
і
Щасливого Нового Року

Редакція
"Розваги-забави"

РІЗДВЯНІ ПРИКРАСИ

З грубшого паперу повитинати дзвінок, трубку і зірку. Наліпити на них різні клюски (округлі, кучеряві, стяжки і т. п.) Купити золоту фарбу у пушці (spray paint) і позолотити. Повісити золотим шнурочком на ялинку.

С	В	І	Ч	К	А	Р	О	Б	К	Я
В	Д	Я	Л	И	Н	К	А	Х	О	С
М	Д	И	Т	С	П	І	В	Ц	Л	Г
И	И	Т	Х	У	Д	І	Д	П	Я	И
К	Т	Р	!	О	К	И	С	Е	Д	Л
О	Я	О	В	Д	З	І	Р	Т	А	Е
Л	О	К	Т	Я	Н	Г	Я	Р	!	Г
А	Д	А	Р	У	Н	К	И	Е	В	Н
Й	И	Т	Я	Р	Е	Ч	Е	В	С	А
Х	О	Р	И	Н	І	Л	К	О	П	Р

ЗНАЙДІТЬ СЛОВА ПОВ'ЯЗАНІ З РІЗДВОМ

св. Миколай	дитя	хори
Бог	дарунки	ялинка
кутя	поклін	коляда
ангели	вертеп	ягнятко
спів	Різдво	дідух
свічка	цар	вечеряти

Коли знайдете всі слова, то уложіть
решту літер у різдвяний привіт!

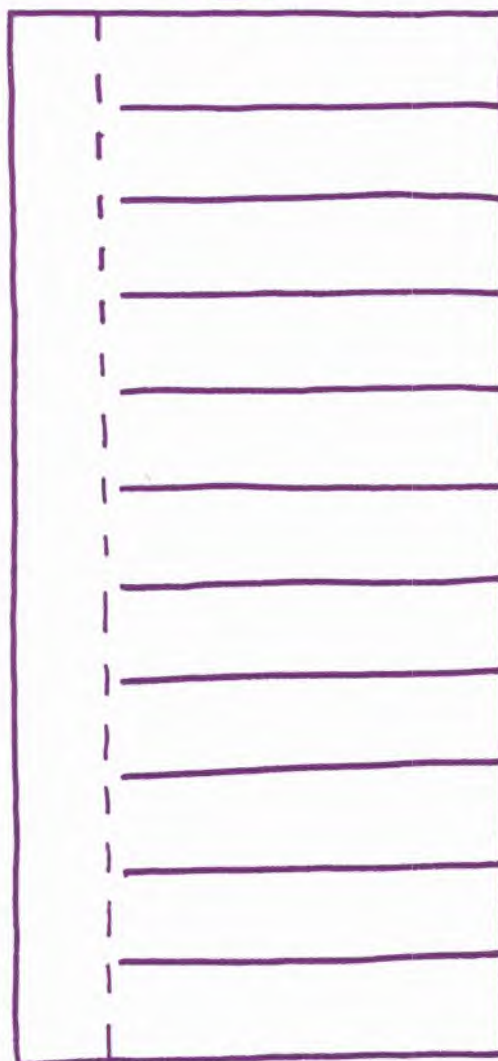
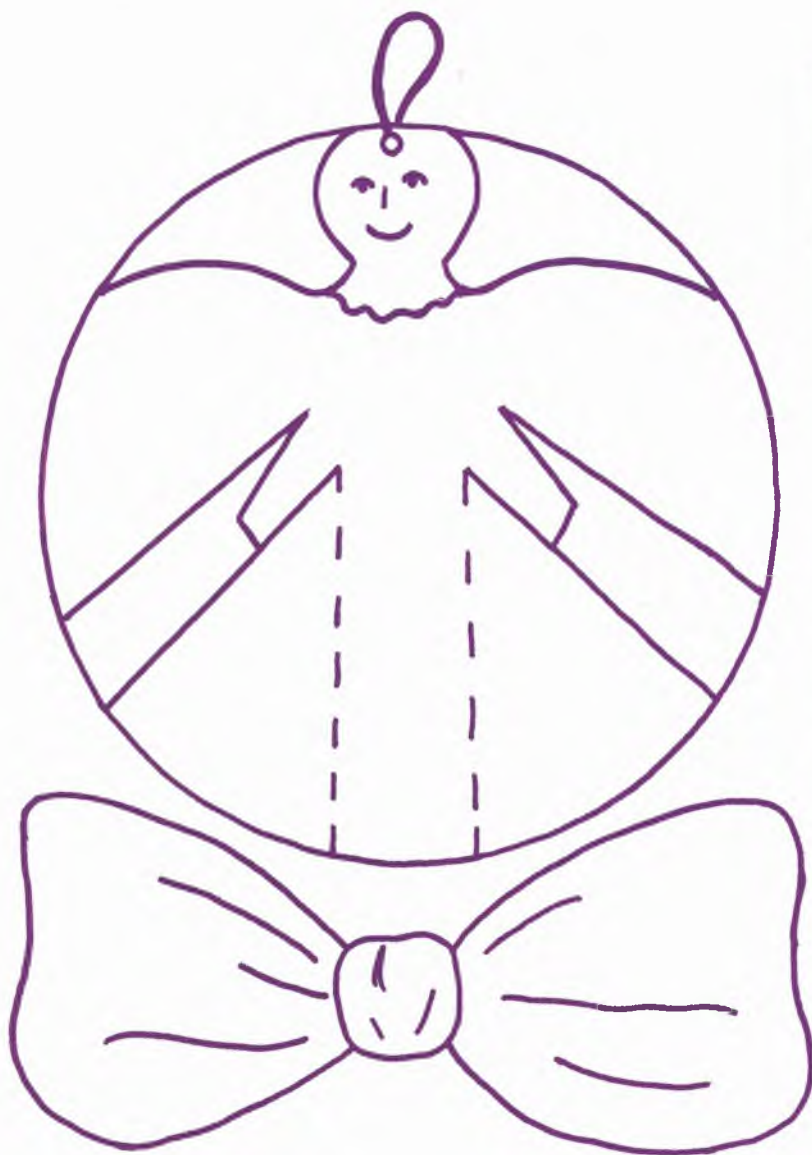
ВІНОЧОК НА ДВЕРІ АБО НА ЯЛИНКУ

Текст Віра Андрушків
Рисунки Квітка Іваницька

Взяти зелену картку паперу, скласти наполовину. Один інч з кожного боку нарисувати переривану лінію. Переділити папір на 11 смужок по 1 інчові. Перетинати кожну смужку до перериваної лінії. Зігнути по перериваній лінії і зробити коло. Зліпити (scotch tape), щоби не розійшлося. Причепити кокарду з червоного паперу. Зробити дірку в одному місці і повісити волічкою на двері.

АНГЕЛИК

Відмалювати ангелика (того самого розміру) на білому, срібному або золотому папері. Скласти місцями де є переривана лінія — — — — — а витинати, де є звичайна лінія.

Докінчення: 55-ий Відділ

грамот СУА старшим членкам. Оля Муць подала коротко заслуги для СУА кожної відзначеної. Подяку від старших членок склала Н. Березовська, що є членкою організації від 1928 року.

Голова прочитала привітання від Головної Управи СУА. А. Шалаута подякувала Відділові за матеріальну допомогу Рідній Школі і за ведення дитячого садка.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

День 1-го листопада 1976 р. вкрив смутком балтіморську громаду, бо цього дня Господь покликав до себе бл. п. **Анну Захарків-Чорній**.

Покійна приїхала до Америки в 1920 році молодою дівчиною. Одружилася з Теодором Чорнієм і обоє включилися в ряди піонерів, поширювачів українського імени на різнонаціональній землі Вашингтона. Обоє стали членами різних добродійних товариств. Покійна була основницею і довголітньою секретаркою 59-го Відділу СУА ім. Анни Ярославни в Балтімор. Її дрібну постать можна було бачити й її лагідний голос можна було чути в церкві, на сходах Відділу, на всяких зборах і під час колядування. Вона була ініціаторкою і мотором різних акцій Відділу. Все своє життя присвятила потребам церкви й СУА і щиро їх фінансувала. Її ім'я появлялося поміж жертводавцями майже в кожному числі "Нашого Життя", дуже часто в "Свободі" й інших часописах та журналах. Була фундаторкою першого Дому СУА і катедральної церкви в Філядельфії. Зложила більші пожертви на ФКУ, Сарсель, Церкву в Потребі. За її заслуги 59-ий Відділ і Окружна Управа Філядельфії в 1975 р. відзначили її почесною грамотою і квіткою вдячності, пошани й любови.

Похорони бл. п. Анни Чорній були скромні і багатолюдні. Тому що не мала дітей, її супроводжали на вічний спочинок ближча і дальша родина, союзники і балтіморське громадянство. Похоронено її на українському цвинтарі в Балтімор біля її чоловіка.

Замість квітів на могилу Покійної переведено заходом місцевого Відділу СУА збірку, а зібрані гроші в сумі

Н. Березовська започаткувала збірку на Український Музей. Зібрано 80 дол.

Імпреза відбулася в приємній і товариській атмосфері. Вона була радісною несподіванкою для старших членок. За успішне переведення прийняття належить голові Відділу сердечна подяка.

Варвара Білінська
проколярна секретарка

224 дол. призначено на Український Музей і на Запасний Фонд "Нашого Життя" — обі цілі дорогі серцю Анни Чорній.

Сердечна подяка належить всім, що жертвували квіти, Служби Божі, молитви та склали пожертви на збіркові листи; всім приятелям, а зокрема союзникам, що відвідували Покійну і так численно прибули віддати останню прислугу участю в парастасах, похороні і тризні: СС Василянкам в Чесапек Ситі за їхню опіку над Покійною в останні роки її життя: о. монс. П. Мельничукові за відправу похоронних обрядів і теплі слова прощання; союзникам А. Поліщук, А. Захарків і Г. Пісецькій за приготування тризни, п. В. Татчинові за її переведення, Марії Булавці і Ем. Притулі за зворушливі прощальні слова.

Хай Господь милостивий винагородить Вам усіх сторицею!

Спи, дорога Тітко! Хай земля американська буде Тобі легкою! Твоє ім'я буде згадуватися завжди в наших молитвах.

Анна Захарків-Стельмах

СПРОСТУВАННЯ

17 ВІДД. СУА, МАЯМІ, ФЛ.

Просимо спростувати неясно сформульовану інформацію з діяльності того Відділу подану в ч. 10 НЖ за листопад 1976 р. на ст. 33. Відповідний абзац повинен звучати так:

В рамках місячних сходин були виголошені дві доповіді. Перша про Різдво в Україні, а другу в "Рік Жінки — Політичного В'язня" про Оксану Попович виголосила Надя Мудрейко.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 7 листопада 1976 р. по довгій недужі померла наша членка **Василина Гуменчук** з дому Макарчук.

Покійна народилася 11 листопада 1895 р. в селі Камінка Велика, повіт Коломия. До Америки приїхала в 1912 році. Крім СУА належала до Сестрицтва НЗГДМ і Золотого Хреста — Відділ 34. Всі три організації взяли участь у похоронах з прапорами.

Покійна була працююча і жертвенна на добродійні цілі. Залишила в смутку 3 доньки, 2 синів, 15 внуків і 12 правнуків.

Над могилою прощали її голова 26 Відділу СУА Катерина Кобаса, а від 34 Відділу ЗХ Юлія Чайківська.

Хай американська земля буде їй легкою!

УПРАВА 26 ВІДДІЛУ СУА ДІТРОЙТ

В смутку повідомляємо членство СУА, що 2-го листопада 1976 р. відійшла у Вічність членка 21-го Відділу в Брукліні, Н. Й. бл. п. **Євдокія Бурбуляк**.

Покійна народилася в 1894 р. в селі Підсоснів, пов. Бібрка. До Америки приїхала в 1909 р. і поселилася в Брукліні. Вона була піонеркою-основницею 21-го Відділу, до якого належала 45 років. В 1975 р. була нагороджена відзнакою почесної членки.

Залишила в смутку сина, доньку, невістку, зятя, 6 внуків, 8 правнуків, 2 братанків і 3 сестрінки з родинами в Америці та ближчу і дальшу родину в Україні.

Членки Відділу брали участь у похоронних відправах, а на заупокійній Службі Божій стояли з світлом і лентами коло домовини.

Вічна їй пам'ять!

Управа 21-го Відділу
в Брукліні

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу покійної **Анни Чорній** 59 Відділ в Балтімор перевів збірку 224.- дол., яку то суму призначив на цілі Музею СУА і Запасний Фонд "Нашого Життя". Список жертводавців:

По 10.00 дол.: Я. Західний, М. Гедеман, А. О. Стельмах, Л. Р. Падковські, Оля Захарків.

По 5.00 дол.: А. Поліщук, М. Т. Попович, І. Радь, С. О. Дуда, А. О. Гой, М. Булавка, В. Ганас, Д. Хариш, С. Михайлишин, А. Тимюк, С. Поліщук, Г. Самутин, О. Корж, В. Войтович, І. Захарків, С. Захарків, С. Семенків, О. Блавацька, Л. Лемішка, Д. Кострубяк, А. М. Захарків, А. Мельник, М. Котик, 59-тий відділ СУА.

По 4.00 дол.: С. В. Татчин

В річницю смерті **Олени Лотоцької** основниці СУА, як дар від Відділу складає 200.00 на Запасний Фонд журналу "Наше Життя".

89 Від. СУА Кергонксон

Замість квітів на могилу **бл. п. Галі Круль** — членки основниці 68 Відділу на Пресовий Фонд зложили 35. дол.: від Відділу — 10. дол., по 5. дол.: Н. Сенік, Н. Візьняк, Малаяр, Е. Бішко і М. Кузьма.

Е. Бішко за Управу 68 Відділу в Сиракюзях

В першу річницю смерті довголітньої Голови і Почесної Голови Союзу Українок Америки **бл. п. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ** 66 Відділ СУА закупив 25-дол. цеглину на Музей СУА.

Замість квітів на могилу **бл. п. В. Шевців** батька нашої членки п. Марії Костюк складає 10.00 на Запасний Фонд журналу "Наше Життя"

76 Від. СУА Воррен

На свіжу могилу **бл. п. Т. Фраціяна**, мужа нашої довголітньої членки п. Софії Фраціян, 68 Відділ СУА складає 10.- дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Е. Бішко за Управу 68 Відділу

В пам'ять **бл. п. д-ра Омеляна Лебедовича** і **бл. п. д-ра Дмитра Ткачука** складають на Музей СУА 25.00 дол. В. Ш. Родинам наше глибоке співчуття

Мирослава і Ярослав Зубалі

В пам'ять **бл. п. Ірини Павликовської** складаю 15.00 на фундації її імені.

В. Садівник

Замість квітів на могилу **бл. п. Софії Карпевич** складаю 25.00 на виховний фонд священників у Бразилії

Олена і Юрій Чорний

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невірних і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10-1 і по полудні від 3-6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

Замість квітів на могилу дорогої землячки **Марії Мойсюк-Заборської** складаю 10 дол. на Музей СУА.

Лідія Бурачинська
Філадельфія

Замість квітів на могилу **бл. п. інж. Теофіля Фраціяна**, нашого свояка, складаємо на Музей СУА 10.- дол.

Ольга і Яр. Заремби

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Марійни з Охримовичів Антонович** моєї кузинки складаю 10.00 на Запасний Фонд журналу "Наше Життя".

Люба Раковська

Замість квітів на могилу **бл. п. Др. Бориса Ржепецького** складають 10.00 дол. на Музей СУА

Олена і інж. Степан Кульчицькі

Замість квітів на могилу **бл. п. Др. Б. Ставничої-Салабан** складаємо 10.00 на Музей СУА

А. і М. Сваричевські з родиною

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Софії Карпевич** складаємо 10.00 дол. на Музей СУА

Богдан і Марія Дяків

Замість квітів на свіжу могилу нашої Дорогої бабусі і мами **бл. п. Марії Дудинської** складаємо 10 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" через 1 Відділ СУА

родина Дудинських в Нью-Йорку

У світлу пам'ять редактора **Геннадія Которовича** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складають 11.- дол.

К. і Н. Дидинські

Вшановуючи пам'ять спочилих: **бл. п. Михайла Лисовика, Володимира й Євгенії Дубів** складаю 5.- дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Марія Лисовик — Дзюблик

В пам'ять мужа **бл. п. В. Платоша**, складає 25. 00 дол. на цеглину на Музей СУА через 22 Відділ.

дружина Ольга Платош

РІЧНІ ЗБОРИ

4-ИЙ ВІДДІЛ СУА, НЬЮ-ЙОРК

Річні збори відбулися 12 грудня 1976. Проводила Юлія Федорович. Секретаркою була Анна Кізіма. До Нової Управи ввійшли: Софія Серафін — голова, Іванна Бенцаль — заступниця голови, Анна Кізіма — протоколярна секретарка, Розалія Мацюк — кореспондентка секретарка, Віра Гідей — касирка. Референтки: Юлія Федорович — культурно-освітня і організаційна, Іванна Бенцаль-пресова, Анна Гивель — суспільної опіки, Катерина Шпуляк і Юлія Пішак-господарські; Контрольна Комісія: Кароліна Борак, Єгнес Ярема, Ольга Курочка.

Іванна Бенцаль
пресова референтка

77-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. АЛЛИ ГОРСЬКОЇ — ЧІКАГО

Річні Загальні Збори Відділу відбулися 15 лютого 1976. Представницею від Округної Управи була Марія Семків, заступниця голови Округи. Через відсутність голови Відділу Зінаїди Квітки (з причини важкої недуги), Збори відкрила заступниця голови Людмила Мазяр. Зінаїду Квітку вибрано почесною головою Відділу.

До Управи вибрано: голова — Людмила Мазяр, заступниця — Валентина Косогор, секретарка — Неля Бріджмен, касирка — Тамара Петренко.

Референтки: Наталія Коновал — організаційна, Наталія Бражник — пресова, Єлисавета Канітанова — культ-освітня, Павлина Гуцуляк і Віра Ткаченко — суспільна опіка, Одарка Пошиваник і Катерина Гладко — господар. реф.

Контрольна Комісія: Віра Хамів — голова, Лідія Отрашко, Катерина Баран — члени.

Н. Бражник
прес. реф.

П'ЯТИЙ СПИСОК ЧЛЕНОК СУА, ЯКІ ЗАКУПИЛИ 10-ТЬ ДОЛЯРОВІ ЦЕГЛИНИ ВІД І ВЕРЕСНЯ ДО 31 ГРУДНЯ 1976 Р.

89-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, КЕРГОНКСОН, Н. Й.

Річні загальні збори відбулися 5 грудня 1976 у приявності голови Окружної Управи Марії Томоруг.

Склад новообраної Управи Відділу:

Оксана Ленець — голова, Софія Барусевич — заступниця голови, Лідія Яців — секретарка, Анна Слободян — касирка.

Референтки:

Орися Винник — організаційна, Олімпія Васьків — виховна і культурно-освітня, Дарія Стасюк — імпрезова, Ольга Василик — мистецька, Ольга Олійник і Розалія Федьків — суспільної опіки, Агнес Хоманчук і Галя Митрофанюк — господарські, Ольга Салук — пресова.

Контрольна Комісія:

Ірина Загалак — голова, Емілія Ренер і Ольга Савчук — члени.

Дарія Горняткевич
секретарка зборів

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВИДАННЯ СУА

Ціна з пересилкою

3. Терлецька — Українські Страви 7.50 дол.

Рідна Пісня — співаник 4.25

Альбоми взорів до вишивання — серія 1, 3, 4, 5 по 3.75

Пам'яткова Книжка XVII Конвенції СУА 3.25

Відзначки СУА 3.25

ПОДУМАЙТЕ — ВІДГАДАЙТЕ

Розв'язка з попереднього числа

ДОЗЕМНО: Музей
ПОЗЕМНО: 1. Марта Тарнавська, 2. Уляна Кравченко, 3. Зенон Снилик, 4. Ераст, 5. Йосип Гірняк

4 — Відділ — Нью Йорк Марія Чупа.
28 — Відділ — Ірвінгтон Степанія Луків, Марія Цирик, Наталія Заячківська.

44 — Відділ — Філадельфія Катерина Куряча

46 — Відділ — Рочестер Анна Білоус, Анна Івасів, Тамара Гуран, Оксана Шевчин, Зоя Литвинець, Оксана Кулик, Параня Новосільська.

47 — Відділ — Рочестер Олена Довгалюк, Зіна Енрюс, Ростислава Стеців, Світлана Соробей, Марія Лозинська, Стефанія Романчак, Христина Дзюба, Катерина Щур, Наталія Бабюк, Наталія Гуран, Марія Кахникевич, Олена Гадзінська, Олена Тицька, Христина Ковч, Люба Делькевич, Татіяна Шутер, Марія Артемович.

64 — Відділ — Нью Йорк Ірина Волошенко, Люба Волинець, Стефанія Пурій, Наталія Крупська, Марія Заклинська, Софія Рожанковська, Ярослава Салик, Анна Гореча, Софія Татаринська, Ярослава Рубель.

68 Відділ — Сиракюзи Анастасія Кравс, Стефанія Слонська, Ярослава Гапій, Я. Гурська, Ольга Бачинська, др. Євгенія Ержаківська, Стефанія Жизневська, Ніна Возняк, Євгенія Бішко, Анна Курилко, Надія Сенік, Зеня Логуш, Фаліна Войтович, Тетяна Шкільна.

70 — Відділ — Пассейк Марія Борбич, Дарка Рудакевич, Іванна Костишин, Марта Шраменко, Ольга Буртик, Ліда Чумадевська, Ірена Герлінська, Оксана Кордуба, Іванна Ничка, Юстина Головацька, Мирослава Лугова.

71 — Відділ — Джерзі Ситі Стефанія Штомпель, Марія Палка, Ольга Думанська, Йоанна Кейса, і М. Крупяк, Ірина Качмарська, Іванна Голинська, Ольга Сохан, Надія Вербяна, Параня Шеремета, Анна Гайдук, Стефа Цьолко, Надія Кух, Марія Головачук, Христина Кахнич, Анна Одуляк, М. Северин, Ольга Заліско, Анна Карий, Анна Олійник, Стефанія Явна

72 Відділ — Нью Йорк Стеля Бродів, Ірена Чарнецька, Ірена Гаврилко

82 — Відділ — Нью Йорк Емілія Балабан, Ю. Дашко, А. Політіло, Д. Жук.

90 Відділ — Чері Гіл — Філадельфія Тося Мельничук, Калина Козак, Марія Мазур, др. Татіяна Цісик, Христина Гура, Юля Петришин, Марія Чижович, Надя Лучанко, Леся Мацьків, Христя Сенік, Наталя Даниленко, Стефа Жмуркевич, Аня Коцюба, Христина Лазар, Оксана Лазар, Оксана Фаріон.
110 — Відділ — Міннеаполіс Ірма Корсунська, Інна Еліот.

КАЛЕНДАРЕЦЬ СУА

СІЧЕНЬ

Без дати	Вишивані вечерниці	71 Відд. Джерзі Ситі
9-го	Чайний Вечір	4 Відділ. Н. Йорк
15-го	Традиційний Свят-Вечір	1 Відд. Н. Йорк
16-го	Вишивані вечерниці	17 Відд. Маямі
16-го	Ялинка	83 Відд. Н. Йорк

ЛЮТИЙ

	Презентація дебютанток на балю	
5-го	Червоної Калини	47 Відд. Рочестер
13-го	М'ясопустний продаж печива	47 Відд. Рочестер

Кожної неділі год. 6 веч. на хвилях WPIT (К. Довбенко) літературне читання 27 Відд. Пітсбург

Увага. Загальних зборів не включаємо у календарець